

CONTRA

nr 2 1990 (nr 89 från starten) årgång 16 Pris 15:–

**"Värstingen"
i regeringen**

**Nykter realism skadar inte
Reportage från Sydkorea
Efter apartheid**

FRIHETENS RÖST
— för västerländsk demokrati —

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges minst sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra

Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Anders Fjällström

Adress

Box 6062, 102 32 Stockholm
Tel 08-54 95 52 (även 08-751 56 26)
Frihetens röst (telefonvarare) 08-52 48 99

Prenumeration

Minst 85, rekommenderat 100 kronor, per år.
Inbetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro
261-2638.

Finland: Minst 55 mark per år.

Finländskt postgiro 1125 82-9.

Norge: Minst 85 norska kronor per år.

Norskt postgiro 1 99 82 77.

Danmark: Minst 95 danska kronor per år.

Danskt postgiro 1 69 06 98.

Medarbetare

Styrelseordförande: Göza Mölnär
Expedition & Layout: Anders Fjällström
Redaktion: Christer Arkefors, Anders Fjällström,
Carl G. Holm och Benny Rung
Övriga medarbetare: Tommy Hansson, Bertil
Hägman, Dietmar Kröhnert, Bertil Lindblom, Alf
Norbäck, Arne Sundström, Roger Söderqvist,
Heidi Torbergsen samt Peter Hartvig,
Köpenhamn, Allan C. Brownfeld, Washington
och Rune Westin, Sydney.

Annonser

Johannes Dirfeldt 0510-225 88

Länskontakter

Bohuslän: Karl Gustaf Kleen 0523-315 10
Gotland: Alf Norbäck 0498-102 06
Gävleborg: Grethe Blomgren 026-27 31 23
Göteborg: Magnus Ekelund 031-84 70 21
Halland: Jörn Alwerud, 0346-620 46
Jämtland: Lennart Sundstad 0642-100 49
Jönköping: David Staverheim 036-18 68 62
Kalmar: Lennart Flink 035-801 24
Kopparberg: Allan Lennartsson 0226-108 16
Kristianstad: Ola Axelsson 0451-802 65
Kronoberg: Bengt Sjöberg 0372-147 21
Malmöhus: Mats Gunnarsson 0418-229 43
D.o: Dietmar Kröhnert 040-97 33 51
Norrbotten: Elisabeth Olsson 0970-340 85
Skaraborg: Frank Wurm 0500-335 44
Stockholm: Claes Henriksson 08-761 28 36
Södermanland: Tibor Somogyi 0152-152 62
Uppsala: Hermann Schulze 018-35 81 28
Värmland: Jan Collander 0570-660 86
Västervik: Georg Norlin 0912-300 62
Västernorrland: Herbert Forsström 060-93022
D.o: Stanley Skoglund 060-56 89 65
Västmanland: Michael Berg 021-11 30 73
Älvsborg: Ewald Olsson 0531-112 65
Örebro: Karl-Edvard Hellkvist 0581-132 22
Östergötland: Carl G. Holm 013-16 16 46
Danmark: Lise-Lotte Hartvig 31 10 88 72
Norge: Arne Styfr 02-56 08 86
Nyländ: Roger Wessman 915-14 97 06
Österbotten: Joakim Förans 961-21 14 04

Presslagd 1990-02-12

Vänersborgs Offset AB, Vänersborg 1990

CONTRA-NYTT

Omslagsbilden

Sten Andersson – "värstingen nr 1" i regeringen, enligt Contras läsare – omfamnar sin vän Fidel Castro vid besöket på Kuba i november 1987.

Bokvinnare i ministerenkäten

De utlottade böcker går till: T.H., Skövde; G.L., Stockholm; R.G., Kungälv; M.W., Kungsbacka och E.A., Trollhättan. Eftersom vi lovat deltagarna fullständig anonymitet måste detta naturligtvis också gälla de som vunnit böckerna. Vi publicerar därför endast initialer och bostadsort.

Contra behöver fler recensenter

Vi får regelbundet in böcker från skilda förlag för recension. Men vi behöver fler recensenter! Vill Du utöka Din boksamling med nyutkommen politisk litteratur – i utbyte mot att Du sammanfattar böckernas innehåll i form av recensioner? Hör då av Dig till Contras redaktion.

Om Du inte sparar Din Contra

Vi vet att flertalet Contra-läsare spar tidningen sedan de läst den. Men hör Du till dem som inte sparar Contra, släng den inte. Ge den i stället till en granne, släkting eller vän och uppmuntra till läsning och prenumeration. Eller lämna Contra i något väntrum, där den kan bli läst av många (tandläkaren, sjukhus osv). På det sättet kan Du enkelt och billigt hjälpa till med att sprida Contra.

Frihetens röst

Du glömmar väl inte att ringa Contras teletidning, Frihetens röst? Nytt meddelande den första och den femtonde, varje månad. 08-52 48 99.

INNEHÅLL – CONTRA 2/1990

sid

- 3 **Contras uppgift består**
- 4 **Nykter realism skadar inte**
Om utvecklingen i Östeuropa
- 6 **Resor till Nordkorea hotar demokratisering²**
Tommy Hansson om Sydkoreas inrikespolitik
- 8 **De amerikanska trupperna bör stanna**
Tommy Hansson om Sydkoreas utrikespolitik
- 10 **Lögnarna mitt ibland oss...**
Carl G Holm om smutskastning av Contra i SIF-tidningen
- 11 **Gula sidorna**
Aktuella smånotiser
- 15 **Värstingarna i regeringen**
Resultatet av läsarenkäten i Contra nr 7/1989
- 18 **Efter apartheid**
Fortsättning på intervjun med Louw och Kendall i Contra 1/1990
- 20 **Ta från medborgarna och ge till politikerna**
Tal av SAF-ordföranden Ulf Laurin, 4 oktober i Globen
- 22 **Brev till Contra**
- 23 **Boknytt**

CONTRAS UPPGIFT BESTÅR!

PÅ NÅGRA MÅNADER har murarna fallit i Öst. Det är t o m möjligt att köpa en bit av Berlinmuren som souvenir. Det som måste ha varit alla Contras läsares dröm ända sedan tidsskriften startade 1975 har blivit verklighet. Eller?

Än har inga fria val genomförts – utom i Polen. Och även i detta Polen, där kommunisterna inte fick något som helst folkligt stöd i valen, är landets president, försvarsminister och polischef kommunist. Senaten har kommunistisk majoritet och landets förpliktelser mot Warszawa-pakten står fast. Än har inga sovjetiska trupper dragits tillbaka från Polen.

I Rumänien attackerar den kommunistiska pöbeln dem som vågar uttrycka andra åsikter. De fria partiernas högkvarter stormas. Metoderna känns igen, det var precis så kommunisterna tog makten i Östeuropa i slutet av 1940-talet.

Invånarna i Östeuropa saknar folkvalda regeringar och de lider fortfarande under planekonomins förlamande hand när det gäller den dagliga försörjningen. TV och radio kontrolleras helt av staten – som (med undantag för Polen) kontrolleras av kommunistpartiet. Men de som flyr till Sverige blir avisade. För den svenska regeringen har bestämt att län-

derna har demokratiserats.

På den Himmelska fridens torg i Peking mejar Folkets befrielsarmé skoningslöst ned studenter som byggt sin egen frihetsgudinna. I Zimbabwe införs en marxistisk-leninistisk enpartistat. Den svenska regeringen svarar med att höja biståndet. På Kuba släpps inga politiska fångar. I Kambodja vinner de röda khmererna – med två miljoner människors liv på sitt samvete – terräng i den militära kampen.

På några månader har det hänt otroligt mycket. Men samtidigt så lite. Folken i Östeuropa har bara tagit ett första litet steg.

NÄR CONTRA började sin utgivning för drygt femton år sedan var vi ensamma i Sverige att säga sanningen om Ceausescu, Allende och Fidel Castro.

De som då skällde Contra för extremistisk av detta skäl, säger idag det som då var osägbart om Ceausescu. Men bara om Ceausescu – han är ju död. Levande diktatorer talar man inte illa om. Olof Palme omfamnade bildligt (och i verkligheten) Fidel Castro, Daniel Ortega och Yassir Arafat. Sten Andersson följer i hans spår. Miljardör och åter miljardör av svenska skattepengar skickas som bistånd till kommunistiska diktaturer.

Svensk radio och TV är statskontrollerade. Något som inte ens är fallet i Centralamerikas bananrepubliker. Tidningarna lever till stor del på statsbidrag. Skattetrycket är det högsta i världen. Försvaret rustas ned, samtidigt som vi ser hur konflikthärdarna växer upp i vår närmaste omgivning. Medan Östeuropas folk skriker efter

marknadsekonomi (men ännu inte fått någon) slår det dominerande partiet i Sverige fast att vi skall ha planhushållning när det gäller sjukvård och bostäder. Just de områden som fungerar sämst i vårt samhälle. Och den linjen kan drivas utan att de underdåniga medierna på allvar attackerar grunderna för den förda politiken.

Det behövs någon som vågar sticka upp och säga obehagliga sanningar. Det behövs någon som inte rycks med i vågen av okritisk entusiasm, utan håller huvudet kallt och är på sin vakt. Det behövs någon som kritiskt analyserar också det svenska systemet – den svenska socialismen fortsätter ju i samma hjulspår, även när dess andliga kusiner i Östeuropa tar till flykten!

Kort sagt: Contras uppgift består. □

Sammanfattning av situationen i Östeuropa 30 januari 1990

	POLEN	UNGERN	ÖSTTYSKL	TJECKOSLO	BULGARIEN	RUMÄNIEN	JUGOSLAV
PRESIDENT	Kommunistisk general	Ska ryvåjas	Kommunistisk mediöpare	Ikke-kommunist	Kommunist	Kommunist	Kommunist
PREMIÄR-MINISTER	Ikke-kommunist	Kommunist	Kommunist	Kommunist	Kommunist	Kommunist	Kommunist
REGERING	Kommunist i minoritet men på nyckelposter	Kommunist	Blandad	Kommunist och ikke-kommunist	Kommunist	Kommunist	Kommunist
VAL	Underhuset fritt, senat med garanterad kommunistisk majoritet	Mars 1990	Mars 1990	Juni 1990	Maj 1990	Maj 1990	April 1990
FRIA PARTIER	I praktiken blockerat av Solidaritet	Ja, men svåra villkor	Ja	Tveksamt	Inga	Ja, men förföljda	Ja, men svåra villkor
YTTRANDE-FRIHET	En del fria tidningar	Huvudsakligen statskontrollerad	Media statskontrollerade	Media statskontrollerade	Media statskontrollerade	Media statskontrollerade	En del fria tidningar

Radio och TV statskontrollerade i samtliga länder. Dock utländska satellitkanaler (kabel-TV) i Jugoslavien, Polen och Ungern.

Nykter realism skadar inte

Mycket har hänt snabbt i Östeuropa. Plötsligt talar man om frihet och demokrati. Många av Sovjets satellitstater tycks ha frigjort sig från det kommunistiska ykket. Det är svårt att idag tänka sig hur Sovjet åter helt skulle kunna inordna länder som Polen och Ungern i sin intressesfär. Och det knakar t o m i Sovjetunionen självt. Kan kanske randfolken i Baltikum, Kaukasus och Turkestan återfå sin frihet?

Ja, en del tror att t o m ryssarna själva skulle kunna få den frihet de aldrig haft.

Fullblodskommunisten Gorbatsjov

Visst är det bra att vara optimist. Men en nykter realism skadar inte. Och då bör vi notera att Michail Gorbatsjov är och förblir kommunist. Han började ta sig fram i den kommunistiska hierarkin under Stalins tid, även om hans ringa ålder gjorde att han aldrig hann uppnå någon inflytelserik post innan diktatorns död 1953 (den diktator som Lars Werners närmaste företrädare C H Hermansson hyllade så tårdrypande i Ny Dag).

Det var under tidigare KGB-chefen Jurij Andropovs tid som sovjetisk härskare, som Michail Gorbatsjov lade grunden till sin senare karriär.

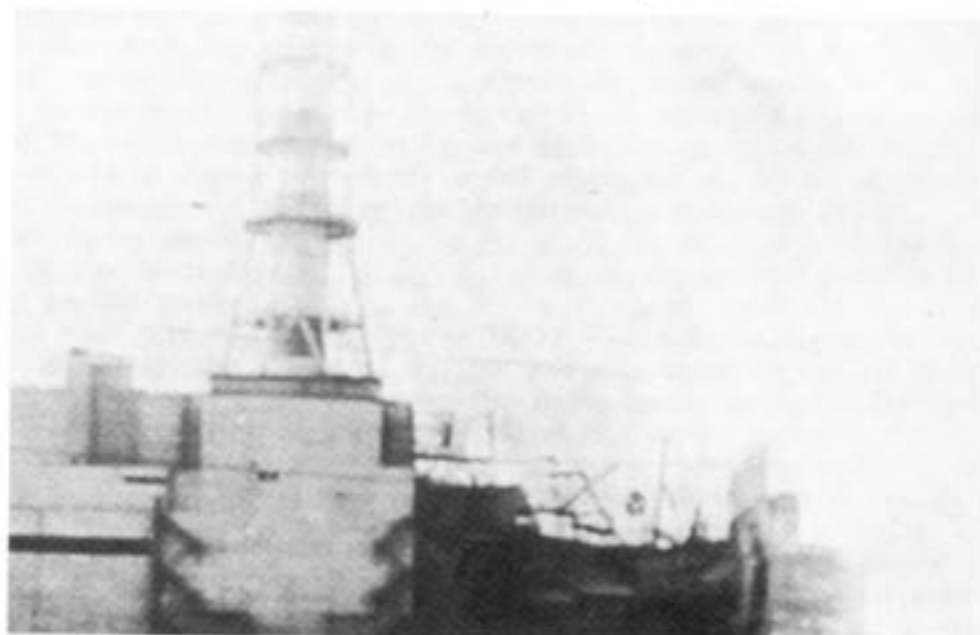
Men när fullblodskommunisten Gorbatsjov nått maktens högsta tinnar och avpollerat sin närmaste konkurrent Grigorij Romanov (1 juli 1985) ställdes han inför ett problem som var mycket svårbenämrat: Kommunismen fungerar inte. Det ekonomiska systemet ger inte de rikedomar som kommunistiska ledare utlovat i decennier och president Ronald Reagans handfasta politik gjorde det inte möjligt att följa de sovjetiska företrädarnas politik på det militära området. Det gick inte att knapra i sig något nytt land, för USA skulle inte låta det ske. Och det gick inte att fortsätta uppbyggnaden av en militär sovjetisk överlägsenhet, eftersom USA för första gången sedan Nixon var berett att satsa på

militär styrka och den amerikanska ekonomins styrka var sådan att Sovjet aldrig kunde hänga med i någon militär kapplöpning. Avspänning och minskade rustningar blev en tvingande nödvändighet. För att främja kommunismens och Sovjets militära intressen!

Krusjtjev lovade en gång att Sovjet skulle begrava Västerlandet. Han lovade också att Sovjets ekonomi skulle gå ikapp och om USAs. Men klyftan bara ökade i verk-

intressen. Mer flexibilitet var nödvändig för att inte Sovjets förstenade ekonomi skulle hamna ännu mer på efterkälken. Men någon kapitalism har det aldrig varit fråga om. Och därför har det heller inte blivit några framsteg. Varubristen är snarast större än innan Gorbatsjovs reformer. Det är en känslig fråga, som kan vara explosiv i ett läge där säkerhetsapparaten inte har full kontroll över folket.

Lenin prövade på 1920-talet tekniken

Rovdriften på naturen är hänsynslös i det kommunistiska systemet. Östeuropas kärnkraftverk saknar alla de säkerhetssystem som är självklara i Väst.

ligheten. Ansträngningarna att vinna militär överlägsenhet genom att ideologiskt försvara Västs försvarsvilja hade också misslyckats. Kommunismens själva överlevnad var hotad.

Varubristen ökar

En övertygad kommunist som ser sitt samhälle hotat, tvingas motvilligt till ändringar. Inte för att avskaffa kommunismen, utan för att göra den starkare. Gorbatsjovs ekonomiska reformer syftar till att främja kommunismens och Sovjets ekonomiska

med ekonomiska reformer; han fick fart på ekonomin under några år, men sedan kunde Stalin slå till igen med obarmhärtig hårdhet.

Men miljön en katastrof...

Men även om varubristen är svår, och det t o m kan bli svårt i delar av Sovjet, så är det frågan om inte situationen på miljöområdet är ännu allvarligare. Rovdriften på naturen är hänsynslös i det kommunistiska systemet. Inte minst gäller det den tunga industrin, där inga krav på renings-

åtgärder ställts upp. För att göra centrala delar av Polen och Sovjetunionen någorlunda beboeliga (och åter få upp den *sjunkande* genomsnittsåldern) krävs miljardinvesteringar, som ekonomin inte klarar av.

Nödvändiga eftergifter

En annan åtgärd i glasnosts anda var att genom vissa eftergifter på det politiska planet rädda en del av den sovjetiska intelligentsian och vetenskapseliten kvar i Sovjet. Visst kunde gränserna hållas stängda för gemene man, men den sovjetiska tekniken och vetenskapen skulle hamna ännu mer på efterkälken utan internationellt utbyte. Och inget internationellt utbyte skulle i praktiken fungera utan åtminstone rudimentär vetenskaplig frihet även i Sovjet. Funnes den inte skulle forskarna stanna i Väst efter deltagande i något internationellt symposium.

En öppning för vissa friheter i politik och ekonomi var alltså också ett försök att stärka kommunismens ställning.

Kommunismen har under snart 75 år markant försvagat Ryssland. De områden som i århundraden varit kornbodar som exporterat spannmål – de rika jordarna i Ukraina och södra Ryssland – förmår idag inte på långa vägar försörja ens den egna befolkningen. Trots enorma tillgångar av olja, gas, kol och uran klarar inte Sovjet sin energiförsörjning. Planmyndigheterna klarar inte administrationen. En gasledning som exploderade i juni 1989 ledde till bortfall av 20 procent av Sovjets gasleveranser! Och utnyttjandegraden av gasfyndigheterna är skrämmande låg. Kärnkraftverkens standard är ju välkänd sedan olyckan i Tjernobyli i Ukraina, en olycka som till sin karaktär skulle vara otänkbar i Västs kärnkraftverk.

Stärkt KGB

Michail Gorbatsjov har under sin period vid makten försökt stärka sin ställning genom att på klassiskt sätt placera sina egna anhängare i inflytelserika positioner. Rivaller om makten har rensats ut. Grigorij Romanov försvann redan 1985, sedan han den ene efter den andre försvunnit. Men en envåldshärskare, som inte har kommit till makten genom allmänna val, kan aldrig känna sig säker på att det inte smides någon konspiration i ledarens närhet. Därför behövs det en effektiv säkerhetsapparat. Och i Sovjet har säkerhetsapparaten (KGB) stärkt sin ställning.

Den nye KGB-chefen Vladimir Krutjov har gjorts till fullvärdig medlem i politbyrån. Den ställningen hade KGB senast under Jurij Andropovs tid som KGB-ordförande. Vi vet alla hur Andropov utnyttjade kombinationen att vara KGB-chef och politbyråmedlem, för att senare ta steget till absoluta toppen.

Krutjov har arbetat inom KGBs sektion för utrikesespionage, vilket ger en vink om vilka delar av organisationen som betraktas som prioriterade – inte minst för att få tillgång till avancerad västerländsk teknologi. Det förtjänar också att noteras att Krutjov utvisades från Frankrike av president Mitterand 1983. Han hade en täcktjänst vid sovjetiska ambassaden i Paris, men arbetade i själva verket med spionage.

KGBs utrikesverksamhet har inte avtagit i och med "glasnost". Tvärtom, enligt entydiga uppgifter. Den nya öppningen utnyttjas för att skaffa en bättre plattform för spionage i Väst. Inte minst är det intressant att komma över västerländsk teknologi – utan att betala för sig.

Underrättelseapparaten jobbar på

De sovjetiska satellitstaternas säkerhetstjänster har hamnat på fallrepet. Den rumänska, tjeckiska och östtyska säkerhetstjänsten har avskaffats. Men dessa åtgärder har inte alls påverkat dessa länders underrättelseorganisationer, som ofta arbetar på entreprenad åt Sovjets KGB eller GRU. Östlänternas spionageorganisationer kännetecknas av stor yrkesskicklighet. Och den drabbar inte – som säkerhetstjänsten – vanligt folks dagliga liv. De fortlever därför intakta. Och får det faktiskt genom glasnost lättare att arbeta. Med 2 000 riktiga flyktingar om dagen från Öst till Västtyskland (vilket var genomsnittet under januari 1990) är det utomordentligt enkelt att fylla på det tidigare decimerade förrådet av östtyska spioner i Västtyskland. Och det är säkert precis vad som sker.

Tyvärr kan vi alltså inte slå oss till ro med det nya läget i Öst. Ledningen i Sovjet tror fortfarande på kommunismen, men kommunismens egen omöjlighet har tvingat den till vissa tillfälliga eftergifter. Eftergifter gjorde också de kinesiska ledarna. Under stort jubel från massmedia och politiker i Väst. Innan ledargarnityret beslöt att sätta hårt mot hårt på den Himmelska fridens torg i juni 1989.

Vi kan alltid hoppas att utvecklingen gått så långt att det inte går att göra om det som kineserna gjorde 1989. Men vi behöver inte tveka om att de som skolats under Stalin, Brezjnev och Andropov inte tvekar att tillgripa de medel de anser nödvändiga, om de tror sig därmed kunna garantera kommunismens framgång.

Och vi som läser om de fallna diktatorernas förbrytelser i pressen bör komma ihåg att ledare som Ceausescu getts underdåniga hyllningar i många svenska tidningar ända in på 1980-talet. Och de som redan då skrev sanningen avvisades då som "galna extremister och krigshetsare". □

RADANNONSER

Välkommen med Din radannons. Priset för sex rader plus rubrik är 30:–. Räkna med 40 nedslag per rad.

Uppenbarelseboken öppnas

Gratis förpliktelsefri brevkurs om Bibelns pärla. 16 faktarika succéhaftena med genomgång av 2000 års politiskt-religiösa historia, avslöjande de anti-kristliga makternas ränker. Hoppets Röst, Vasagatan 12, 411 24 GBG. 031-11 11 99.

Annons

Importkataloger

från företag i Hongkong 800 sidor i färg. Alla varor. Samt kataloger elektronik, färg 450 sidor. Prisuppgift och bilder över kataloger sändes fritt.

Importhäfte

med adress till företag i 40 länder

100:–

250 importadresser

75:–

Importtidning från Taiwan

100:–

Import-guide

som innehåller allt du behöver veta för att själv importera varor. Ur innehållet: förfrågningar, beställningar av varuprover, order, tullavgifter, reklamationer, ordlistor m m.

Tel 040-94 33 42

Contras reporter Tommy Hanson besökte Sydkorea i november förra året. I tre artiklar berättar han om landets inre och yttre förhållanden. Den tredje artikeln, som handlar om Sydkoreas ekonomi, kommer i nästa Contra.

Text & foto: Tommy Hansson

Resor till Nordkorea hotar demokratisering

De två mest slående inslagen i Sydkoreas utveckling är den ekonomiska tillväxten och den politiska demokratiseringen. Den senare inleddes på allvar den 29 juni 1987 med Roh Tae-woos åtta punkters deklARATION för ett demokratiserat Sydkorea. Roh var då ordförande i regeringspartiet DJP (Demokratiska rättvisepartiet) och pressade dåvarande presidenten Chun Doo-hwan till betydande eftergifter i demokratisk riktning.

Rohs TV-sända tal – som uppmärksammades i hela världen – ledde till ett omedelbart slut på de månadslånga och ofta våldsamma demonstrationer som skakade den koreanska republiken våren och sommaren 1987.

det första direkta presidentvalet sedan 1971, då Park Chung-hee knappt besegrade Kim Dae-jung, som därefter tvingades i exil. Roh Tae-woo fick 36,6 procent av röstetalet och besegrade oppositionens båda kan-

ledamot för DJP och vice ordförande i nationalförsamlingens utskott för utrikes ärenden och nationell återförening, är nöjd med vad hennes president och partikollega utträttat för Republiken Korea så här långt:

det är normalt i en demokrati.

I stort sett, anser fru Dho, flyter det dagliga arbetet i nationalförsamlingen – som byggdes på ön Yoido i norra Seoul under president Park Chung-hees tid 1978 – på ett smidigt sätt.

– För första gången i vår historia har vi en förhandlingssituation mellan regering och oppositionens alla tre partier. Det förekommer slitningar, men vi måste anstränga oss med förenade krafter för att lösa svårigheterna. På så sätt upplever vi nu ett demokratiskt prov.

Faktum är att de tre oppositionspartierna har en majoritet av nationalförsamlingens 299 platser – 164 mot 135.

Av oppositionspartierna är PPD störst med 70 mandat, medan RDP har 59 och NDRP (Nya demokratiska republikanska partiet) 35. Det sistnämnda partiet leds av Kim Jong-pil, som var Park Chung-hees premiärminister på 70-talet och tidigare chef för koreanska underrettelstjänsten, KCIA. NDRP anses vara oppositionens mest konservativa parti, medan PPD är radikalast.

Sex kvinnor

Fru Dho Young-shim är själv ett exempel på den förändring som sköljt över det sydkoreanska samhället under 1980-talet. Det var tidigare otänkbart med kvin-

Nationalförsamlingen i Seoul byggdes under Park Chung-hees tid 1978 och har 299 platser.

Deklarationen den 29 juni, som nu är ett historiskt datum i Korea, ledde också till att regering och opposition för första gången kunde inleda ett samarbete i syfte att revidera författningen så att direkta presidentval kunde ske.

Den 16 december 1987 hölls

didater: Kim Young-sam från RDP (Demokratiska återföreningpartiet) och Kim Dae-jung från PPD (Partiet för fred och demokrati).

Oppositionen i majoritet

Fru Dho Young-shim, riksdags-

– Roh Tae-woo har öppnat det koreanska samhället som den sanne demokrat han är. Den demokratisering som ägt rum sedan den 29 juni 1987 är Rohs förtjänst, och det skall han ha allt beröm för. Visst förekommer det friktioner mellan regeringsparti och opposition, men

nor i politiken i det traditionellt mansdominerade Korea. Nu finns sex kvinnor i nationalförsamlingen.

– Skriv gärna att fem av dessa representerar DJP! uppmanar Dho, som visserligen inte anser sig vara feminist men ändå vill se betydligt fler kvinnor i sydkoreansk politik:

– Jag arbetar för kvinnorrättigheter på mitt eget sätt. Det koreanska samhällets kvinnosyn bottenar naturligtvis i Konfucius' undervisning, där det alltid varit faderns auktoritet som gällde och där pojkar och flickor separerades tidigt. Men samtidigt är dagens koreanska föräldrar angelägna om att ge både söner och döttrar en bra utbildning, så det kommer säkert att bli ökat utrymme för kvinnor i fortsättningen.

Ett problem för det regerande DJP, trots Rohs omvittrade insatser för demokratin, är partiets tidigare identitet under Femte republikens auktoritära styre under Chun Doo-hwan. Chun har numera dragit sig tillbaka till ett buddhisttempel, där han ångrar tidigare synder såsom korruption och maktmissbruk. DJP grundades av Chun och i dess led finns fortfarande några av den forne presidentens nära medarbetare.

– Men jag anser inte att DJPs samröre med Chun-tiden skadar partiets anseende idag – allmänheten förstår att vi nu lever i en ny era och att president Roh har gjort stora ansträngningar för att reformera samhället, kommenterar riksdagsman Dho. Innan hon invaldes i parlamentet 1988 arbetade hon som kanslichef i tio års tid i det parlamentsutskott där hon nu är vice ordförande.

Ett par svenska politiker hon känner väl är riksdagsman Sture Ericsson (s) i riksdagens utrikesutskott, samt Ingrid Sundberg (m).

Reste till Nordkorea

Det största spänningsmomentet i sydkoreansk politik idag har

med Nordkorea att göra. Den i rask takt ökade demokratiseringen har gjort politisk oliktankande möjligt, och några oppositionella har tagit risken att resa till Nordkorea utan att i förväg ha inhämtat godkännande från regeringen. Detta har lett till att de dömts enligt säkerhetsrelaterade lagar och fängslats.

yang och sammanträffade med diktatorn Kim Il-sung. Den 71-årige Moons resa förändrade i ett slag den politiska bilden i landet och skapade polarisering mellan regering och oppositionella grupper.

Moon arresterades så fort han återkom till Seoul och dömdes i oktober till tio års fängelse för

Dho Young-shim, en av sex kvinnliga parlamentsledamöter, är nöjd med sin president och partikollega Roh Tae-woo.

Ty trots den demokratiska utvecklingen i Republiken Korea finns lagar – Nationella säkerhetslagen (av oppositionen ibland kallad "anti-kommunistlagen"), Församlings- och demonstrationslagen samt lagar mot våldsamheter inklusive bruk av brandbomber – som är ägnade att skydda samhället mot undergrävande verksamhet.

Det var den 27 mars som den vänsterradikale prästen Moon Il-hwan i hemlighet besökte Nordkoreas huvudstad Pyong-

brott mot säkerhetslagarna.

Också riksdagsman Suh Kyung-won (PPD) och studentlederskan Im Su-kyong har genomfört resor till Pyongyang som inte godkänts av regeringen och därmed står i strid med landets lagar. Den radikala oppositionen kallar dessa Nordkorea-farare för "politiska fångar", medan regeringen understryker att de rannsakats enligt den sydkoreanska kriminallagen.

Suh, som uteslutits ur sitt parti

och blivit av med sin plats i parlamentet, har anklagats för spioneri för Nordkoreas räkning. Också hans partiledare Kim Dae-jung har indirekt drabbats.

För bråttom...

PPD anklagar regeringen för att hålla 600 politiska fångar inlåsta, och i mitt samtal med riksdagsmannen Cho Soon-sung framgår det klart att han anser att demokratiseringen nu avstannat.

– 1987 och 1988 gick samarbetet med regeringspartiet smidigt, men nu ser det ut som om vi är på väg tillbaka till den gamla tiden. KCIA betar sig som KGB i Sovjet.

Man kommer dock inte ifrån tanken att vissa oppositionspolitiker och aktivister i Sydkorea haft alldeles för bråttom i sitt agerande. Men takt och diskretion är inte alltid ett framträdande koreanskt nationaldrag, något som från och till gäller både regering och opposition.

I det stora hela har dock oerhört mycket hänt politiskt under 80-talet. Bara en sådan sak som att jag under detta besök fick myndigheternas hjälp att träffa oppositionspolitiker. Något sådant hade varit otänkbart då jag besökte landet under Parks styre 1978, och även då jag var där under Chun 1986. □

Sedan artikeln skrevs har president Roh Tae-woo tillsammans med oppositionsledarna Kim Young-sam och Kim Jung-pil tillkännagivit att de beslutat att bilda ett koalitionsparti. Det nya partiet ska heta Demokratiska liberala partiet, och kommer att få 229 av nationalförsamlingens 299 platser. Kvar på oppositionssidan blir bara Kim Dae-jungs PPD (Partiet för fred och demokrati) med 70 platser.

Det nya partiet skall bli ett parlamentariskt styrelsesätt, där premiärministern väljs av parlamentet. (Red.)

- DE AMERIKANSKA TRUPPERNA BÖR STANNA!

Trots den pågående nedmonteringen av kommunistdiktaturerna i Östeuropa består stalinismen som politiskt ideal i Nordkorea. Här finns inga synliga tecken på glasnost eller perestrojka. Detta präglar alltjämt förhållandena mellan Sydkorea och Nordkorea, som i 44 år stått i ideologisk och militär harnesk mot varandra.

Också den parlamentariska oppositionen i Sydkorea är medveten om hotet från norr, och då jag under mitt besök i Seoul i november träffar riksdagsman Cho Soon-sung från PPD (Partiet för fred och återförening) framhåller han:

- Vi har den bestämda uppfattningen att de amerikanska styrkorna skall stanna kvar i Sydkorea, tills vi har fått en överenskommelse med Nordkorea, som gör dem överflödiga. Tills vidare behövs de amerikanska trupperna som ett avskräckande element.

För närvarande finns cirka 43 000 amerikanska soldater i Sydkorea, och det ser ut som om denna styrkenivå kommer att vidmakthållas framöver. Den 17 oktober kom nämligen Republiken Koreas president Roh Tae-woo och USAs president George Bush överens om att det inte skulle ske någon förändring av de koreanska och amerikanska styrkornas kombinerade försvarsförmåga. Under Rohs Washington-besök enades man också om att USAs militära närvaro skulle bestå "så länge det koreanska folket vill".

Anti-amerikanism

De amerikanska trupperna har funnits i södra Korea sedan ett stilleståndsavtal den 27 juli 1953 gjorde slut på Koreakriget, vilket började midsommaren 1950 med att nordkoreanska militära styrkor angrep södern. Kriget blev ett av de blodigaste i historien och beräknas ha kostat närmare två miljoner människor livet.

Nordkorea har efter stilleståndet - något formellt fredsfördrag har ännu ej träffats - genomfört ett stor antal militära provokationer mot grannen i syd. Den senaste riktigt allvarliga incidenten var sprängningen av ett sydkoreanskt passageplan den 29 november 1987, ett terrordåd som utfördes av två nordkoreanska ter-

rorister, varav en (kvinnlig) greps och dömdes till döden av en sydkoreansk domstol 1989.

Men något fullskaligt krig har alltså inte utbrutit. Orsaken till det står sannolikt att finna i de amerikanska truppernas närvaro, som en avskräckande faktor.

Det är dock ingen hemlighet att förhål-

anti-amerikanismen:

- Vi förnekar inte att det finns anti-amerikanska stämningar i Sydkorea. Men enligt min uppfattning har dessa överdrivits i massmedia, och de som ägnar sig åt våld och terroraktioner är en liten isolerad grupp extremister. De flesta koreaner är fortfarande i grunden pro-amerikanska.

- De amerikanska styrkorna bör stanna i Sydkorea, menar den koreanske oppositionspolitikern Cho Soon-sung i Kim Dae-jungs parti PPD. På bilden intervjuas han av *Contras* reporter.

landet mellan de båda vapenbröderna - trots en bred enighet om behovet av amerikanska styrkor i Sydkorea - sedan en tid tillbaka är något ansträngt. Det har i västerländsk press ordats mycket om ökad anti-amerikanism, som bland annat yttrat sig i att radikala studenter angripit amerikanska institutioner och till och med ockuperat den amerikanske ambassadörens residens i Seoul.

Dr Cho Soon-sung, en prominent oppositionspolitiker i Kim Dae-jungs parti PPD och vice ordförande i nationalförsamlingens utrikesutskott, vill dock inte överdriva

Orsakerna till den omtalade anti-amerikanismen beskriver dr Cho på följande sätt: - För det första finns ett missnöje med att amerikanska regeringar alltför länge stött koreanska diktaturregimer. För det andra tror många - rätt eller fel - att amerikanerna delvis var ansvariga för massakern i Kwangju 1980. Sedan har vi den pågående handelskonflikten, där USA kräver att vårt land skall öppna sina marknader helt för amerikanska varor.

Diplomati med öst

Dr Cho Soon-sung, som inträdde i det

sydkoreanska parlamentet som ett resultat av valen den 26 april 1988, där PPD blev landets näst största parti med 70 platser, har själv en delvis kritisk inställning till USAs politik avseende Korea. Men han säger:

– Även om jag tror att anti-amerikanska känslor kommer att fortsätta göra sig gällande, och kanske till och med öka framöver, så är det enligt min åsikt viktigt att inte låta det hela urarta så att våra i grunden vänskapliga förbindelser med USA skadas. Det är ingendera sidan betjänt av.

Cho må vara starkt regeringskritisk i vissa avseenden, men en aspekt av regeringen Rohs politik han godkänner är den så kallade "nordpolitiken" gentemot den kommunistiska världen. Våren 1989 upprättade Sydkorea för första gången fullständiga diplomatiska förbindelser med ett östblocksland, nämligen Ungern. Och den 1 november – under mitt besök i Seoul – skedde samma sak mellan Korea och Polen.

Islossningen mellan det fortfarande starkt antikommunistiska Sydkorea och östblocket är främst resultatet av de olympiska spelen i Seoul 1988, som gav tillfälle till omfattande kontakter mellan värdlandet och en rad kommunistländer, inklusive Sovjetunionen och Kommunistkina.

Men medan förbindelserna mellan Korea och Kommunistkina är starkt nedkylda, efter massakern på Himmelska fridens torg den 4 juni, så har förhållandet mellan koreaner och östeuropéer utvecklats. Det var därför naturligt att president Roh Tae-woo under sin Europa-resa i november också besökte Ungern (de övriga länder han besökte var England, Västtyskland och Frankrike). Regeringen i Seoul undersöker också möjligheten att öppna diplomatiska förbindelser med Jugoslavien.

Ett mycket klart exempel på det drastiskt förändrade förhållandet mellan Sydkorea och öst är att den anti-kommunistiska koreanske samfundsledaren Moon Sun-myung – ledaren för Unification Church (Enighetskyrkan) – har fått klartecken att besöka Moskva 1990. Han kommer där bland annat att leda en konferens för enighet mellan ortodoxa kyrkor. Vidare kommer den av Moon grundade World Media Association (WMA) enligt uppgifter i *Far Eastern Economic Review* att hålla en in-

ternationell konferens i Moskva i april 1990. En intervju med Moon har redan sänts i sovjetisk television.

Isolerade marxistiska studenter

Kim Djun-kil, verksam som chef för avdelningen för utländska media vid Korean Overseas Information Service (KIOS), som sorterar under ministeriet för kultur och information i Seoul, understryker behovet av ett gott förhållande mellan Republiken Korea och Förenta staterna.

– Den koreanska ekonomin är beroende

Kim Djun-kil vid Korean Overseas Information Service välkomnar tendenser till ett något öppnare Nordkorea.

av handel med den amerikanska marknaden. Utan denna handel är ingen koreansk välfärd möjlig. Den friktion som finns botten i en amerikansk önskan om att vi skall öppna våra marknader, främst för amerikanska jordbruksprodukter. Vi försöker tillmötesgå de amerikanska önskemålen, även om vi också måste tänka på våra egna bönder som är beroende av att få avsättning för sina produkter.

Då Roh Tae-woo besökte USA i oktober lovade han också i den amerikanska kongressen att Korea skulle anstränga sig för att få en mer öppen, liberaliserad och självreglerad ekonomi, som skulle kunna tillfredsställa de amerikanska kraven.

Kim, som var pressattaché vid den koreanska ambassaden i Stockholm 1981–83, menar att anti-amerikanismen måste ses i ett historiskt perspektiv. Koreanerna – ett "etnocentriskt" folk med en stark nationell särprägel – levde i djup isolering från omvärlden ända in på 1800-talet, då man började få begränsade internationella förbindelser.

Sedan kom den japanska ockupationen 1910–45, och den påföljande och påtvingade uppdelningen i Nord och Syd efter japanernas kapitulation i det Andra världskriget. Att koreanerna därför kan bli misstänksamma gentemot omvärlden är inte så konstigt, menar Kim Djun-kil.

– Men länge fanns ingen som helst anti-amerikanism, eftersom de amerikanska trupperna räddade Sydkorea från att erövras av de nordkoreanska kommunisterna i Koreakriget. Den politiska anti-amerikanism, som vi nu ser inleddes i början på 1980-talet. Men det är ingen allmän trend, och de radikala och ibland öppna marxistiska studenterna är ett isolerat fenomen.

Samtal med Nordkorea

I Syd – likaväl som i Nordkorea finns den hågrande drömmen om en framtida återförening. Det är ingen hemlighet att den sydkoreanska diplomatin gentemot östblocket åtminstone delvis syftar till att indirekt påverka Nordkorea i positiv riktning, säger Kim.

– För närvarande har vi samtal med nordkoreanerna genom tre kanaler – de militära överläggningarna i Panmunjom, Röda Kors-samtalen och sportöverläggningarna, där man kommit överens om att bilda en gemensam koreansk trupp till Asiens spelen i Peking 1990.

Det finns tecken på något slags öppenhet i Nordkorea, även om man inte kan tala om perestrojka eller glasnost. Så ett visst hopp om ett närmande mellan de koreanska staterna finns, och förhoppningsvis kan Sovjet och övriga öststater få Nordkorea att öppna sig.

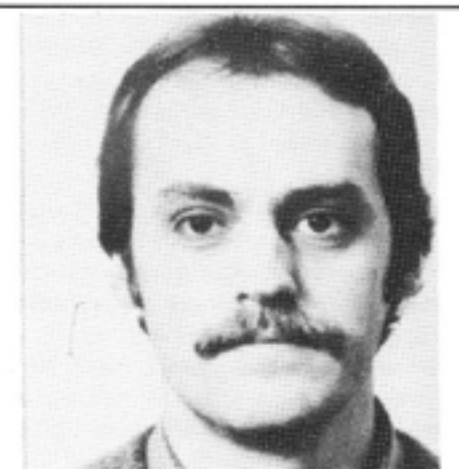
En sådan utveckling skulle gagna inte bara det koreanska folket på ömse sidor om den 38:e breddgraden, utan också minska krigshotet på Koreahalvön. De hittillsvarande spänningarna gör halvön till en konstant krutdurk som i värsta fall kan flamma upp utan föregående varning. □

Lögnarna mitt ibland oss...

Contra stödjer diktaturen i Chile – ja t o m påstås att den allra första artikeln i det första numret av Contra skulle ha försvarat militärkuppen där. Contra propagerar mot rösträtt för de svarta. Contra använder sig av falska namn. Allt detta och mycket mer därtill kan man läsa i några av de senaste utgåvorna av SIF-tidningen, organ för Industritjänstemannaförbundet. Desinformation om Contra finner nya och till synes respektabla kanaler. Förr kunde sådan rappakalja bara återfinnas i Norrskensflamman och liknande publikationer.

–Jag anser att det ska vara öppet och rakt, folk ska veta vad som ligger bakom och vilka åsikter som finns och vad folk egentligen står för.

Den som säger det har ringt upp och presenterat sig som "Ludvig Larsson", sedan Contra via SIF-tidningens ansvarige utgivare Björn Öijer bett att få kontakt med författaren till en sällsynt illvillig och lögnaktig artikel om en Contra-bok. "Ludvig"

SIF-tidningens ansvarige utgivare Björn Öijer tycker att pseudonym och falska namn är samma sak. Han publicerar gärna uartiklar under falskt namn.

hävdar att han följt Contras verksamhet i tio år.

Han berättar att han är anställd på TCO centralt. Där vill man dock inte kännas vid någon "Ludvig Larsson". Men inte heller någon vid namnet Dag Bremberg, som är den uppringande "Ludvig Larsson" riktiga namn. Han arbetar i själva verket på Kommunal-tjänstemannaförbundets tidning SKTF-tidningen.

Det är viktigt för Dag Bremberg att berätta för andra att Contra "avviker från både den officiella och den allmänna svenska uppfattningen" i utrikespolitiska frågor. "Ni står vid sidan av det politiska etablissemangets syn på de här regimerna," preciserar han. Ja, lite förenklat är det rätt att kalla Contra för extremistisk. Men om nu president Mitterrand, förbundskansler Kohl och premiärminister Thatcher har ungefär samma uppfattning som Contra i väsentliga utrikespolitiska frågor, blir det väl ganska konstigt att tala om extremism?

–Jo, det är lite underligt, men vi måste ju mäta med våra svenska mått, säger "Ludvig Larsson" och utvecklar varför det är rätt att kalla de marxist-leninistiska upprorsmännen i El Salvador för befrielse- rörelse. Att president Cristianis Arena-parti vann det fria valet över tidigare presidenten Duarte kristdemokrater förra året – och att de två partierna tillsammans fick över 90 procent av rösterna med cirka 5 procent för dem som stod nära gerillan – spelar ingen roll. Det finns en etablerad uppfattning i Sverige och den som har en annan uppfattning får finna sig i att man skriver i stort sett vad som helst om den uppfattningen i pressen. Även under falskt namn.

En poäng i sammanhanget är att "Ludvig Larsson" i sitt inlägg i SIF-tidningen gjort stort nummer av att det i Contra förekommit vad han kallar "falska namn" – dvs några artiklar skrevs under pseudonym för gott och väl tio år sedan.

Björn Öijer tycker inte heller att det är någon skillnad alls på att använda orden "falskt namn" eller "pseudonym".

I "Ludvig Larsson" vid det här laget två inlägg i SIF-tidningen kan läsarna få sig till livs uppgifter om Contra som borde få Contra-redaktionen medlemmar att trilla av stolen i pur förvåning. Men dessvärre har vi sett samma konstigheter tidigare i den simplaste socialistiska propagandalitteraturen. Vi skall inte trötta läsarna på att redogöra för det som "Ludvig" lånat på annat håll. Men han berättar bl a att Contra prisat den chilenska diktaturen för förekomsten av debattprogram i TV som gör att Chile ligger hästlängder "före Bengt Göranssonss Sverige när det gäller politisk frihet". Bara en sjuk hjärna skulle säga något sådant. Och den sjuka hjärnan sitter definitivt inte på Contra. Däremot är det ju obestridligen så att Chile sedan ett par år tillåter privata TV-företag. De som på

Dag Bremberg arbetar hos Kommunal-tjänstemannaförbundet, och tycker att man skall vara rak och öppen. Han kallar sig "Ludvig Larsson", säger att han jobbar på TCO centralt och är precis lika "varsam om sanningen" när han skriver om Contra.

1960-talet drev privata radioföretag i Sverige kastades i fängelse. Och idag är verksamheten bara möjlig genom att ha verksamheten placerad i London eller Luxemburg.

Är inte SIF en ganska respekterad fackförening från den partipolitiskt neutrala tjänstemannarörelsen? Så var det en gång. Med anledning av den desinformation som SIF-tidningen spred om Contra kontaktade vi "behöriga säkerhetsorgan". Omdömet var klart och entydigt:

–Jag betraktar SIF som en numera ockuperad organisation. □

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har sammanställt av Carl G. Holm. Den innehåller sammanfattningar och kommentarer till händelser i världen. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är sammanfattningar av originalkällan, försvitt inte annat markeras med citationstecken.

Kultur skapas inte av politiker

lyder den förnuftiga rubriken på pressmaterialiet om moderaternas kulturpolitiska motion 1990. I den sägs att kulturpolitiken skall understödja frihet, mångfald och kvalitet. Efter dessa vackra ord kommer så en lång lista på förslag om hur staten skall styra och ställa och ge bidrag till diverse kulturarrangemang som inte är tillräckligt intressanta för att konsumenterna själva skall vilja betala. Med andra ord en fortsatt kultursocialism, men med moderat profil på socialismens uttrycksmedel.

Socialister då och nu

Nicolae Ceausescu har hyllats och prisats av socialister genom åren. Av någon anledning har hyllningskören tystnat. Vi vill gärna citera några ord till diktatorn som dåvarande utrikesministern Lennart Bodström hade med sig när han besökte Bukarest 1984: "Jag har sett fram emot detta besök också därför att det ger mig möjlighet att träffa Er igen och att få fortsätta våra personliga kontakter, vilka jag värdesätter högt... I Sverige är vi medvetna om Rumäniens långa historia och beslutsamma kamp för frihet under århundraden. Detta är imponerande att se tillbaka på. Men idag är vi också imponerade av de framsteg som gjorts av Rumänien under de senaste decennierna under president Nicolae Ceausescus lysande ledarskap. Jag vill uttrycka min regerings stora uppskattning för president Ceausescu och den rumänska regeringens imponerande insatser för fredens sak och internationella förbindelser." (Enligt uppgift hölls dock aldrig det nedskrivna talet.)

När Ceausescu besökte Sverige 1980 – och fick Serafimerorden, den finaste utmärkelse som Sverige över huvud taget delar ut – gjorde Svenska Dagbladets chefredaktör Gustaf von Platen en förberedan-

de resa till Bukarest, där han beviljades en intervju med diktatorn. Frågorna var de mest underdåniga tänkbara ("Vilken är den bästa vägen att uppnå fred?") och svaren som tagna ur en presskommuniké från rumänska utrikesdepartementet. För den som läser intervjun är det uppenbart att frågorna är noggrant granskade i förväg och att inga följdfrågor tilläts. Men Gustaf von Platen ställde ändå glatt upp på diktatorns villkor. Och fick som belöning figurera på förstasidan i det rumänska kommunistpartiets dagstidning *Scinteia*. Den 6 november 1980 lovordade SvDs ledarsida Ceausescus obändiga envishet att hävda landets nationella självständighet. Och i samma ledare talade ledarskribenten om en "påfallande förbättring av de materiella villkoren för folket" under Ceausescus tid vid rodret.

Trängd äganderätt

I Vara i Västergötland finns en mosse som kallas Nygårdsmossen. Ägandeförhållandena är mildt sagt splittrade, 220 markägare delar på den 37,5 hektar stora mossen. Mossen har en gång använts för att ta brännrotv och det skulle man kunna göra igen. Några markägare har funderat på att göra ett naturreservat av mossen. Fyra

personer i närheten har emellertid ansökt om att få köpa mossen, för att lägga till sina angränsande egendomar. Och i Sverige kan man med fastighetsdomstolens hjälp tvinga fram ett köp trots att markägarna inte vill sälja! Vid ett möte dit alla delägare inbjudits sade 90 procent av deltagarna nej till försäljning, varefter lantmäteriet fastslog att de fyra skulle få köpa för sammanlagt 216.000 kronor. Markägarna vill inte alls sälja, men menar att marken om den skulle säljas borde vara värd tre gånger så mycket, eftersom det finns potential för skogsbruk.

(Nya Lidköpings-Tidningen)

Åt dem som har skall varda givet

Enligt de nya reglerna om partistöd utbetalas per år 4,8 milj kr till varje riksdagsparti. Därtill kommer 294.950 kronor per mandat för oppositionspartierna och 288.250 kronor per mandat för regeringspartiet.

Nej till energi

Som bekant vill regeringen avskaffa kärnkraften. För att klara energiförsörjningen har man utlovat satsning på utbyggt vattenkraft (med undantag för fyra orörda älvar). Men de som presenterar konkreta projekt får nej. Trots att planerna är helt i överensstämmelse med regeringens uttalade ambitioner. Krängedebolaget har satsat på projektering av överledning av vatt-

en från Ammerån i Jämtland till Indalsälven. Ammerån rinner redan idag ut i Indalsälven, men Krångedes plan gick ut på att flytta utloppet uppströms, så att vattnet skulle kunna användas i ett redan befintligt kraftverk. Dock skulle bolaget se till att Ammerån fick behålla sitt normala sommarflöde (lågvattnenflöde) längs hela den gamla sträckningen. Det var frågan om att ta hand om vattnet i vårfloden och i anslutning till höstregnen. Men inte ens dessa blygsamma ambitioner kunde alltså regeringen acceptera. Någon tillnyktring i energifrågan har alltså inte kommit till stånd i samband med skiftet på energiministerposten. Politiken rullar på i samma ansvarslösa banor som tidigare.

Nytt bottenrekord för invandringen

1989 gav Invandrarverket sammanlagt 97 utlåningar tillstånd till permanent bosättning i Sverige för att börja arbeta här. Nytt bottenrekord. På 1960-talet kom tiotusentals personer om året. Det är i praktiken omöjligt för den som vill att flytta till Sverige. Enda sättet att komma in i landet är att anföras familjeskäl eller att hävda sig vara flykting. I övriga Europa är det fritt fram att flytta vart man vill (inom EG). En dansk kan t ex flytta till Lissabon eller Aten utan att behöva några tillstånd. Svenskar som flyttar utomlands får allt svårare att komma in. Kvalificerad personal i svenska utlandsföretag kan få vänta ett halvår eller ett år på att knäcka byråkratin, som gärna sätter ett extra krokben för dem som inte är med i EG. Medföljande makar har mycket svårt att få arbetstillstånd i de flesta länder. Något som naturligtvis är en konkurrensnackdel för svenska företag.

Svenskt företag sponsrar KGB

En sportgrossist i Göteborg med namnet Scanpro har beslutat sig för att sponsra det sovjetiska fotbollslaget Dynamo Tblisi. Scanpro säljer bl a Pumaskor och ställer upp med utrustning värd 250.000 kronor till Dynamo Tblisi. Laget vann Europacupen 1982. Till saken hör att det kontrolleras av KGB och polisen!

(Dagens Industri)

Grusvägar åter

I Västernorrland skall man börja riva upp asfalterade vägar. Det är nämligen billigare att underhålla grusvägar. Och det finns inte pengar nog att underhålla de vägar som

redan är asfalterade.

(Länstidningen, Östersund)

12 kronor milen

Anser våra värderade skattemyndigheter att det kostar att köra bil. Det har man kommit fram till genom att anta att det inte finns några fasta kostnader för bilen, eller snarare att de fasta kostnaderna finns där ändå, så de behöver staten inte bry sig om. Kjell-Olof Feldt förutsätter alltså att vi kan sälja vår för 100.000 kronor inköpta bil för samma 100.000 efter fem år och 10 000 mil. Få lyckas med den bedriften.

Motormännens Riksförbund har nyligen släppt ut sin sammanställning av vad det

Total kostnad - 23:79 per mil.

egentligen kostar att köra bil. Det är en mycket grundlig studie, som redovisar förutsättningarna för beräkningarna i detalj. Det finns massor med alternativ beroende på bilens pris, hur länge den körs osv. Men om vi tar en "normalbil" för 130.000 kronor (Saab 900i eller Volvo 200) som körs 2500 mil per år och byts efter fyra år blir kostnaden 23:79 per mil. Jo, driftskostnaden blir bara 9:41 per mil (alltså under de godkända 12 kronorna), men det är innan moms införs på bensinen. Sedan går det ungefär jämt ut, men då bygger statens kalkyl på att bilen inte förlorar ett öre i värde när den körs...

Bolsjeviken

och artisten Björn Afzelius förnekar sig inte. Han spelade i januari in en LP på Kuba. Det är väl det enda land som duger nu när det börjar finnas början till mänskliga rättigheter i nästan alla länder i Östeuropa...

Brottsligheten bara stiger...

Åklagarna runt om i landet gör sitt bästa för att driva upp brottsligheten. I Östersund har man åtalat en kvinna som avverkat 2 hektar (futtiga 20 000 kvadratmeter) skog på sin egen mark för att hon inte i vederbörlig ordning anmält avverknings till skogsårdsstyrelsen i länet.

(Länstidningen, Östersund)

Tränad i Sverige

En av ministrarna i den korruperade Antonio Noriegas socialistiska regering i Panama, Elmo Martinez Blanco, hade fått grundlig ideologisk träning, han hade bott mer än tio år i Sverige.

Galopperande sjukvårdskostnader

skyller landstingspolitikerna på när de skall förklara bort de långa värdköerna. En del av de höga kostnaderna förklaras av stelbenthet i det egna systemet. Följande små berättelser ur verkligheten, inkomna från Contras läsekrets, kan belysa vart pengarna går. En kvinna i Bromölla arbetade i Kristianstad. Hon behövde ta ett prov, vilket skulle göras hos läkaren i hemorten, dvs Bromölla, trots att hon själv arbetade på sjukhuset i Kristianstad. Kvinnan fick därför ta ledigt från jobbet och åka de knappa tre milen till Bromölla. Och när provet var tagit fick hon till sin häpnad höra att det stog en taxi utanför läkarmottagningen och väntade på att köra provet till sjukhuset i Kristianstad för analys.

En man i Södertäljetrakten blev skickad till Huddinge sjukhus för att ta prov. Det var ett enkelt testcykelprov, men stordriften medför att sådant inte görs på Södertäljes eget sjukhus (Södertälje har 80 000 invånare, så man tycker att ett och annat kunde klaras på hemmaplan). Men försäkringskassan betalar naturligtvis ersättning för de fem milen extra till Huddinge tur och retur. När mannen sedan skulle besöka läkaren för att få besked så reste han till Södertälje. Där hade man inte lyckats få fram provet och det var man så generad över att man lät honom vänta till sist av alla patienterna, istället för att skicka hem honom direkt. Kanske hoppades man att provet skulle dyka upp i någon annan patients handlingar, så det var väl bäst att klara av alla andra först. Det förnämliga avgiftssystemet går ut på att patienten betalar först och behandlas sen. Och blir det ingen behandling finns det ingen rutin att betala tillbaka pengarna... Fortfarande efter två månader hade sjukhuset i Södertälje inte lyckats lokalisera provet som gjordes i Huddinge.

KPML(r) hos LO

KPML(r)aren Sven Wollter var huvudattraktion på LO-personalens julfest i Stockholm.

UTLANDS-NYTT

Hemliga trupper i Väst

Det östtyska kommunistpartiet (tidigare SED, numera PDS) har enligt *Der Spiegel* haft 300 män militärt utbildade personer som en insats- och sabotagestyrka i Västtyskland. Medlemmarna i styrkan har rekryterats i det västtyska kommunistpartiet DKP (som finansierats med miljoner och åter miljoner D-mark från Östtyskland, där har det aldrig rått brist på hårdvaluta).

Medlemmarna i sabotagestyrkan har genomgått vapen- och sprängämnesträning i Östtyskland. Styrkan skulle genomföra sabotage av kommunikationer, överfall och fritagningar i samband med ett krisläge.

Fler av vpks ledande funktionärer – inklusive ett par riksdagsmän – har genomgått utbildning på det östtyska kommunistpartiets egen högskola.

Vad händer i Sydafrika?

Förändringarna i Sydafrika är nu nästan lika snabba som i Östeuropa. Och naturligtvis finner de två varandra: Sydafrikas utrikesminister Pik Botha var i början av januari på officiellt besök i det kommunistiska Ungern. Och i Västtyskland satsar Sydafrika på en annonskampanj som riktar sig till östtyskar, som man vill locka att flytta till Sydafrika. Det finns redan 20 000 östeuropeer bosatta i Sydafrika. Och nu tänker man sig fler.

Handeln mellan Öst och Syd tilltar också. Från Östländerna har det aldrig varit fråga om att arrangera någon handelsbojkott. Man vet att handel är ett utmärkt redskap för att bygga upp kontakter och utöva indirekt inflytande. Och Sydafrikas ekonomi har kännetecknats av en omfattande statlig planering och kontroll, något som fått östeuropeerna att känna sig hemma. Sovjet och Sydafrika samarbetar också för att praktiskt kunna styra de internationella marknaderna på en rad metaller samt diamanter, Sydafrika och Sovjet kontrollerar tillsammans en stor del av världproduktionen av diamanter, guld, platinametaller m m.

Nej till sanktioner

En opinionsundersökning bland de svarta i Sydafrika visade att 82 procent var mot

sanktioner och 85 procent mot att utländska företag skulle dra sig ur landet. Över 30 procent av de tillfrågade vita ansåg att apartheid var landets största problem. Men bara 21 procent av de svarta höll med! Flertalet (55 procent) ansåg arbetslösheten vara ett värre problem.

(Freedom Network News)

Provflygplan kraschade, men nytt snabbt uppe

Republiken Kina (Taiwan) är vid sidan av

Taiwans nya stridsflygplan kraschade under provflygning – inget ovanligt för nya flygplansmodeller under utveckling.

USA, Sovjet, Frankrike, Storbritannien och Sverige det enda land som utvecklar och bygger avancerade stridsflygplan. Det nya flygplanet Ching-kuo är en vidareutveckling av amerikanska F-16. Kineserna skall bygga 350 exemplar. I slutet av oktober skulle det nya flygplanet förevisas för president Lee Tung-hui, men det bar sig inte bättre än att flygplanet havererade under starten. Haverier med provflygplan är ganska vanliga, Gripen var på inget sätt unik, det unika var att TV var på plats och att bilderna släpptes. Även från Taiwan har det kommit bilder – dock stillbilder. Skillnaden mot Sverige är dock markant när det gäller fortsättningen. Sedan den första prototypen kraschat rullades den andra ut och en lyckad demonstrationsflygning kunde göras för presidenten.

(Flight International, London)

Polen på väg åt rätt håll?

Runt om i Östeuropa har de gamla stalinisterna fallit. Man utlovar fria val och talar om införande av marknadsekonomi. Men i flertalet länder har kommunisterna fort-

farande kontroll över regeringen. Och även de oppositionspartier som säger sig vara för marknadsekonomi vet i själva verket inte vad det är. Mest uttalat är detta kanske i Östtyskland där det nybildade socialdemokratiska partiet vill behålla den statliga kontrollen över storföretagen. Dvs partiet vill i praktiken behålla det hittillsvarande ekonomiska systemet, med några marginella justeringar.

Helt annorlunda är planerna i Polen, det enda land i Öst som helhjärtat satsar på rejäla ekonomiska reformer. För närvarande är krisen i Polen värre än någonsin, inflationen är uppe i 600 procent, miljöskadorna vådliga och man räknar med stigande arbetslöshet. Men samtidigt river man upp det gamla planekonomiska systemet med rötterna. Under 1990 och 1991 kommer hela det nya systemet med 25 nya ekonomiska lagar att införas. Massor med företag kommer att gå i konkurs. Minst 400 000 – kanske flera miljoner – polacker kommer att förlora jobbet. Men programmet sammantaget kommer att skapa grunden för en kapitalistisk ekonomi. En grund som utvecklats på bara några månader av den nya regeringen under Tadeusz Mazowiecki.

Gorbatjovs antialkoholkampanj stort fiasko

Den stora antialkoholkampanjen som Gorbatjov påbörjade 1985 har tonat bort i tysthet. Under de första åren fick kampanjen god effekt i form av sjunkande dödlighet och minskade olycksfall. Men det ryska (jo, det är främst ryssarna det gäller, i de muslimska delarna av Sovjet förekommer alkohol inte alls) folket började snart gå runt restriktionerna, inte minst i form av ett enormt uppsving för hembränningen (samogon). Över 400 000 personer arresterades för samogon-tillverkning 1988, mer än en tiodubbling jämfört med 1985. Den organiserade brottsligheten började (precis som i Chicago på 30-talet) tjäna pengar på illegal distribution av alkohol. Förlorad arbetstid när folk smet från jobbet för att köa efter sprit på de begränsade öppettiderna i spritbutikerna blev mycket kostsamt (1988 tillbringade genomsnitts-

mannen 80 timmar i spritkön) och till slut blev fallet i statsinkomsterna för den utelivna spritförsäljningen så stor (49 miljarder rubel under tiden 1985-1988) att man i stort sett återgått till den ordning som gällde före 1985.

Sista kongressen med gänget...

I slutet av november 1989 avhölls Rumäniens president och partichef Nicolae Ceasescu sin sista partikongress. Ende utländske gäst av betydelse var inte oväntat PLO-ledaren Yassir Arafat, som aldrig missar chansen att hylla en god vän och meningsfrände. Ceasescu hann också med ett officiellt statsbesök i Iran innan hans dagar var räknade. Bland Arafats svenska "vänner" märker vi Pierre Schori och Sten Andersson.

Inflation i Jugoslavien

Inflationen i det kommunistiska Jugoslavien är nu uppe i 1 600 procent. För en svensk femtiolapp kan Du växla till Dig en jugoslavisk 2miljon-dinar-sedel.

Fremskridtpartiet i Danmark

ingår nu på allvar i regeringsunderlaget. Statsminister Poul Schlüter fick genomföra en förhandlingsomgång med Fremskridtpartiets ledare Pia Kjaersgaard innan budgeten kunde manglas genom Folketinget i december. Det ses som ett genombrott för partiet, som tidigare varit utfruset ur den politiska gemenskapen. Förhandlingarna med Fremskridtpartiet ledde bl a till att den illa omtyckta ränteskatten försvann, att privatiseringar för 800 milj kronor skall genomföras och att skatteadministrationen skall skäras ned med 5 000 personer under 1990.

Efterblivna steriliseras

I den kinesiska provinsen Gansu har antagit en lag som innebär tvångssterilisering av personer med "ärflika mentala brister". Mentalt efterblivna kvinnor kommer att tvingas till abort. I provinsen finns det 270 000 personer som klassats som mentalt efterblivna. Det kinesiska hälsovårdsdepartementet i Peking överväger att införa liknande regler också i resten av Kina.

(The Economist, London)

I Sovjet vill man ha kapitalism

En sovjetisk opinionsundersökning frågade om man föredrog kapitalism eller socialism. 51 procent valde kapitalism,

medan 32 föredrog socialism. 17 procent visste inte. 32 procent av de tillfrågade ansåg att USA var det mest populära landet, Japan fick 11 procent och Israel 10 procent!

(Arbetet, Malmö)

Facket väljer privat sjukvård

Englands en gång så militanta gruvfack knäcktes efter den stora gruvarbetarstrejken. Och en stor del av gruvarbetarna fick nog av kommunisten Arthur Scargills envælde i facket. De bildade Union of Democratic Mineworkers. Det brittiska facket har länge varit nära knutet till Labour-partiet som gått i bräsch för förstatliganden. Men det nya gruvfacket tänker friare. För 2 pund i veckan erbjuder nu gruvfacket sina medlemmar sjukvård inom den privata sektorn. Därmed kommer medlemmarna bort från köerna i den offentliga sjukvården.

(Freedom Network News)

Snart bara Fidel kvar...

I Latinamerika har diktatorerna fallit som käglor under senare år. I december valde Chile president i fria val för första gången sedan 1970. Och den amerikanska insatsen i Panama gjorde att den tidigare under 1989 i fria val utsette presidenten äntligen kunde tillträda sin post.

I hela Latinamerika finns nu bara ett par diktaturer kvar. Guayana och Surinam i det nordöstra hörnet. Nicaragua, där den so-

cialistiske diktatorn Daniel Ortega dock utlovat fria val senare i år (tveksamt dock hur fria de blir). Samt Haiti och Kuba.

Indien på stickspår?

Många Contra-läsare uppfattar säkert spontant valet i Indien som ett steg i rätt riktning. Det socialistiskt anstrukna Kongresspartiet med Rajiv Gandhi ersattes av ett mer högerorienterat alternativ med V P Singh som premiärminister. Men det är tveksamt om den politik som den nya regeringen kommer att föra verkligen kommer att gynna den ekonomiska utvecklingen i Indien. En anledning till misstro är naturligtvis att det indiska kongresspartiet ingår i regeringsunderlaget som en del i en ohelig allians. Men en ännu viktigare källa till misstro är att den nya regeringen innehåller flera representanter för den industrifientliga skola som Mahtma Gandhi en gång företrädde. Den skola som tycker att det är bättre att låta hundratusentals människor hantverksmässigt tillverka tändstickor istället för att låta Swedish Matches indiska bolag (eller dess konkurrenter) växa. Rajiv Gandhi har en helt annan inställning och under sina första år vid makten avreglerade han marknaden, vilket Indien haft mycket stor nytta av. De socialistiska böjelserna i Kongresspartiets kärna ledde dock till att avregleringspolitiken under de sista två åren i stort sett stannade upp.

"Värstingarna" i regeringen

Vi redovisar här resultatet av vår enkät i Contra 7/89, "Sparka tre ministrar", där Contras läsare uppmanades att berätta vilka tre ministrar de helst skulle vilja sparka och varför.

Att uppgiften inspirerade är helt klart. Vi har fått in en lång rad förslag och motiveringar. Och det är knappast så att man skrårer orden...

1

2

3

Sten Andersson, Birgitta Dahl och Roine Carlsson är de ministrar som Contras läsare helst vill sparka från regeringen.

(Vi citerar läsarkommentarer med enbart angivande av initialer för att skydda dem som själva arbetar i den offentliga sektorn för trakasserier; för att ytterligare skydda anonymiteten har vi "flyttat" personer från småorter till närmaste stad.)

När samtliga röster räknats visade det sig att Sten Andersson placerat sig som regeringens värsting nr 1 med 57 procent av rösterna, tätt följd av Birgitta Dahl med 55 procent.

I början av Contras sammanräkning hängde också Roine Carlsson fint med i täten, men han sackade efter allteftersom fler svar kom in och slutade på bronsplats med 45 procent. Var och en hade högst tre chanser att "sparka" en minister, därför blir summan av alla önskemålen 274 procent.

1 Sten Andersson "Falsk terroristvän"

Mannen som i Estland säger att landet inte är ockuperat, han som frotterar sig med PLO (vars ledare Yassir Arafat var den ende välkända utlänning som bevistade Nicolae Ceausescus sista partikongress i Rumänien nu i höstas), han som fortsätter uppbackningen av Ceausescus andliga fränder på Kuba, i Nicaragua och Vietnam, han som stödjer palestinska terroristorganisationers strävanden att krossa Israel och han som vann sin politiska ställning under en tid när partiledaren (Olof Palme) gjorde officiellt besök hos Fidel Castro och talade om ayatollahns Iran som ett land som arbetade för demokrati med "pedantisk noggrannhet". Den mannen är Sveriges ut-

rikesminister! Läsarnas dom är också hård: –Han använder sig av vår nation till att auktorisera professionella och totalt hänsynslösa terrorister till statsmän, samt degenererar vår nation till en skamfläck på den internationella kartan. (J.D., Lidköping)

–Fick han som han ville skulle hela Sverige stå och kasta sten på Västbanken. (N.J., Södertälje)

–Utrikesminister "Neville" Andersson är maktfullkomlig och "lägger näsan i blöt" i saker som knappast rör UD. (R.G., Malmö)

–Hycklare. Krusar för brutala vänsterdiktaturer och vänstergerillor. (B.H., Stockholm)

–Han är inte Sveriges utrikesminister. Han är sossepartiets vänsterflygels utrikesminister, som går Sovjets, Kubas, Vietnams och PLOs ärenden. (J.G., Göteborg)

–Han är extremt opålitlig, en partipolitiskt insmickrande demagog, som fortsätter att driva Olof Palmes mest osympatiska strävanden. Han skämmer ut vårt land... och spelar under täcket med kommunistiska diktaturer och terroristlikor sådana som PLO... En för Sverige mycket farlig karl. (E.B., Göteborg)

–Han får stå som en symbol för det socialdemokratiska synsättet att en kränkning av grundläggande mänskliga rättigheter kan accepteras om den utförs av en regim med socialistisk grundideologi. (R.A., Trollhättan)

–Han prisar terrorister och förtryckare över hela världen förutsatt att de är bolsjevik.

Däri genom förräder han neutralitetspolitiken och gör Sverige till ett åtlöje. Vid sin sida omhuldar han Sveriges bolsjevik nummer ett: Pierre Schori. (Richard Gunholm, Björklinge, Richard har ställt som villkor för publicering att vi anger hela hans namn).

–Han kysser den blodbesudlade diktatorn Yassir Arafat, en Arafat som lovat att kasta israelerna i havet. (K.G., Göteborg)

–Ett neutralt land kan inte ha en utrikesminister som helt går i Sovjets ledband. (L.W., Kungsbacka)

–Den mest vänstervridne i regeringen, dessutom har han en ful ovana att alltid dra ner debatten på en mycket låg nivå. (R.F., Göteborg)

–Skäller och gormar över den "ockuperade" Västbanken, men förlorar fotfästet då de verkligen ockuperade baltstaterna får en aning frihet – sprack hans drömmar om ett sovjetiskt Sverige? (M.W., Kungsbacka)

–En tragedi! Förtidspension snarast! (K.H., Lindesberg)

–Hans utrikespolitik gör att många i den fria världen betraktar alla svenskar som kommunister! (B.H., Halmstad)

2 Birgitta Dahl "En orealistisk miljöpolitik"

Birgitta Dahl har också välförtjänt skaffat sig en toppplacering bland värstingarna. Märkligt nog är det bara hennes ansvarslösa energi- och miljöpolitik som anförs mot henne. För tjugo år sedan var denna skamfläck för Sverige en av dem som intensivast arbetade för att Vietnam skulle

underkastas en brutal kommunistisk diktatur. När flyktingarna lämnade landet i miljoner och åter miljoner förklarade hon att de fåtaliga till Sverige komma offren för det barbariska styret som Birgitta Dahls gunstlingar genomfört inte var välkomna. Här folkets röst:

–Hon blundar för den skada hon gör Sveriges framtida ekonomi. (J.G., Göteborg)

–Hon försöker på några år rasera en välfärdspolitik som det tagit flera årtionden att bygga upp. (R.A., Trollhättan)

–Hennes sanslösa envishet att fortsätta planeringen av kärnkrafts-utvecklingen, trots att de ledande inom den energikrävande industrin protesterar å det vilda. (R.G., Kungälv)

–Hon försöker koka soppa på en spik, dvs utveckla kärnkraften med hjälp av diverse förhoppningar. Innan sanningens minut uppenbaras för henne borde hon ordna en reträttplats vid något kol-kraftverk. (E.K., Malmö)

–En minister som är full av hat mot oss bilister och som vill gå Miljöpartiets ärenden genom att omöjliggöra friheten att förflytta sig med eget motorfordon. Hon har sagt att "det skall bli dyrt, mycket dyrt att ha bil". En minister som inte ens har körkort skall inte fälla sådana yttranden. (I.G., Norrköping)

–Garanterat destruktiv politik för både miljö och industri. (L.W., Kungsbacka)

–Hon är det största miljöhotet vi har! (H.A., Göteborg, samt (oberoende av H.A.) R.F., Göteborg)

–Oansvarig självmordspolitik, total inkompetens samt maktlystnad. (M.K., Nynäshamn)

–Varför vågar hon inte besöka Ringhals, dit hon har en stående inbjudan? (M.W., Kungsbacka)

Vi får väl ge Ingvar Carlsson en eloge för att han desarmerat Birgitta Dahl på den farligaste av hennes tidigare två poster.

③ Roine Carlsson "Urholkar vårt försvar"

Ministerna brukar slåss om resurser till det egna departementet i kampen om finansministerns penningpåse. En som inte vill eller kan hålla sig framme är den ständigt tystlåtna försvarsministern Roine Carlsson. Att vara tystlåten kan vara nog så förtjänstfullt för en försvarsminister, men de få gånger Roine Carlsson öppnar munnen trillar grodorna ut i en strid ström. Ni kommer väl ihåg plätschabraken? Roine tar med god marginal plats i Contra-läsarnas trojka av värstingar (45 procent):

–Han fortsätter ansvarslost att urholka vårt försvar i en tid då stormaktsspänningen förskjutits mot norr och Kolahalvön har blivit världens största militära koncentra-

tion. (E.B., Göteborg)

–Han missköter försvaret och försummar att för "de egna" förklara varför försvarsanslagen måste ökas. (M.S., Göteborg)

–Hans föraktfulla uttalanden om flottan ("plätschabraken"). Att han sedan ber om ursäkt visar bara att han inte vågar stå för vad han sagt. Inte mycket till försvarsminister. (T.H., Skövde)

–Han rustar medvetet ned vår chans att försvara oss mot bolsjevikiskt angrepp, som en dag kommer oavsett Gorbatsjovs leenden och försök att lura den fria världen. (Richard Gunholm igen)

–Han gör sitt bästa för att avvärja det

Sten Andersson – värstingen nummer 1 – får kritik bl a för sitt uttalande om Baltikum och för sina kontakter med Yassir Arafat.

svenska försvaret. Skåne är t ex redan pris-givet en angripare! (M.Z., Malmö)

④ Georg Andersson "Isolerar oss från omvärlden"

Den man som tidigare var ansvarig för invandringspolitik, och som förklarade att utlänningar inte var välkomna i landet (om de inte fuskade med papperen), Georg Andersson (20 procent), är nu ansvarig för våra kommunikationer. Det tycks som om han vill fortsätta att isolera Sverige från omvärlden, genom att sätta käppar i hjulet för Öresundsbron och vägbyggen som skulle föra oss närmare kontinenten.

–Han hotar på ett allvarligt och grymt sätt en av våra finaste grundläggande rättigheter, nämligen möjligheten att fritt resa hur, när och vart du vill. (R.A., Trollhättan)

–Georg Andersson har kommit på fel plats här i livet. Med sina goda kommunikatio-

ner med Vår Herre borde han göra lycka som frikyrkopredikant. (E.K., Malmö)

–Han kan inte komma till beslut att bygga en järnvägstunnel under Öresund. (U.A., Borlänge)

–Tror tydligen på ett kommunikationslöst jordiskt paradiset. (O.L., Trollhättan)

–Bakåtsträvande primitiv antibilism. (M.K., Nynäshamn)

⑤ Maj-Lis Lööv "Bryter ner flyktingarna moraliskt, fysiskt och psykiskt"

Invandringspolitik har diskuterats flitigt och det är inte underligt att invandring-minister Maj-Lis Lööv (16 procent) får sin beskärda del av kritiken. Svensk invandringspolitik innebär numera att i princip ingen invandring skall få före-komma. Bara dryga 97 personer fick 1989 få tillstånd att invandra till Sverige! Flyktingar från kommunistdiktaturerna sparkas brutalt ut, medan skickliga organisatörer kommit på att det enda sättet att komma in i Sverige är att förhindra myndigheterna att komma åt korrekta identitetspapper. Den som har papper slängs obönhörligt ut. Den som förstör sina papper ges åtminstone en chans. Men chans till ett hederligt arbete blir det inte förrän efter flera års utredande och sysslöshet i flyktingläger. Contra-läsarnas kritik riktar också främst in sig på att riktiga flyktingar nekas att komma in och att de som trots allt får komma in nekas att göra rätt för sig.

–Hon låter folk okontrollerat välla in i vårt land, helt öppet för knarklangare, upplärda sabotörer och ligister, som förutom den skada de gör här också skadar de verkliga flyktingarnas och invandrarnas anseende och därmed provocerar fram främlingshat. Hon under-låter att se till att regeringen ändrar sin negativa politik och istället tillåter flyktingarna att genast arbeta. Flyktingar tvingas till sysslöshet som bryter ner dem moraliskt, fysiskt och psykiskt. (J.G., Göteborg)

–Hon låter alltför få verkliga flyktingar, men massor av andra, att komma (M.S., Göteborg)

⑥ Lena Hjelm-Wallén "Stöd till diktaturer"

Trots att kommunistdiktaturerna i Öst rasar som käglor fortsätter svensk biståndspolitik att skicka pengarna till de länder i Tredje världen som har haft Breznev, Ceausescu och Honecker som förebilder. Det svenska biståndet kastas i "svarta hål", det skickas till länder vars ekonomiska system är sådant att någon positiv utveckling inte kan förväntas förrän själva syste-

met kastas över ända. Typiskt nog är det också flera av svensk biståndspolitikens viktigaste mottagarländer som står för den unika prestationen att år efter år sänka folkets levnadsstandard. Tanzania, Vietnam och Nicaragua är några sådana exempel. Ett annat stort svenskt biståndsland är Zimbabwe, som i december 1989 förklarade sig vara en marxistisk-leninistisk enpartistat. Ansvarig: Biståndsminister Lena Hjelm-Wallén (14 procent).

–Hon fortsätter socialdemokraternas skandalösa stöd till kommunistregimer. Hon har inte ens vett att avbryta mångmiljonflödet till Vietnam, men snålar med stöd till de verkligt behövande (E.B., Göteborg)

–När går tanten med i Khmer Rouge? frågar N.J. i Södertälje.

–Inga bidrag till våra "broderdiktaturer" typ Nicaragua (B.R., Stockholm)

–U-hjälpen går huvudsakligen till kommunistiskt förtryck och aggression! (K.O., Solna)

7 Laila Freivalds "Anna-Greta bättre!"

Justitieministrar har kommit och gått med en oanad hastighet de senaste åren.

Den nya justitieministern Laila Freivalds (14 procent) är ett barn av 1968 års vänster. Hon började sin bana med att försvara ett av sina uttalanden från den tiden, att det inte är något särskilt att reagera över om en som inte har råd att köpa en bil stjäls en...

–Hon vidtar inte åtgärder mot rymningar från anstalter och brott som begås av interner på permission. Anna-Greta Leijon hade nog varit bättre. (T.H., Skövde)

–Döv och blind för verkligheten. (P.W., Hässeholm)

8 Kjell-Olof Feldt "Den främste socialisten"

Anmärkningsvärt få har gett sig på den främste skatteuttagaren av alla, Kjell-Olof Feldt. (13 procent). Mannen som står för världsrekordet i skatteuttag. Men alldeles fri från kritik går han naturligtvis inte:

–Han är den främste när det gäller genomförande av socialismens mål: att utplåna det enskilda ägandet hos aktieägare, småsparare, bilister och villaägare. (M.R., Hanninge)

–Istället för att sänka skattetrycket och stimulera sparatet gör han i praktiken tvärtom! Fy! (I.G., Norrköping)

–Tvångssparandet! (G.A., Tranås)

9 Bengt Lindqvist "Socialistiska dogmer styr socialpolitiken"

Socialministrarna Sven Hulterström (2 procent) och Bengt Lindqvist (12 procent)

får också sina fiskar varma:

–Sven Hulterström är på många sätt en rejäl man (och dessutom ende göteborgaren i regeringen), men här gäller det hur departementen sköts. Kvävningen av privatläkarna är en skandal. (M.S., Göteborg). Sven Hulterström hann bli avpolleterad innan Contra kom till trycket.

–Bengt Lindqvist sätter gamla socialistiska dogmer före sunt förnuft i barnomsorgen, till skada för folket och landet. (B.H., Stockholm)

10 Bengt Göransson "Knyppling vore bättre"

En som med hänsyn till sina gärningar klarat sig förvånansvärt lindrigt är kulturminister Bengt Göransson (10 procent). Han driver en mediapolitik som lånar drag av Ceausescu och Mussolini. Men Contras läsare är välutbildade och kan därför läsa utländska tidningar, titta på CNN, Sky News och TV5 osv i en sådan omfattning att de inte berörs av statens järngrepp om svenska media. Men visst finns det kritiker:

–Bengt Göransson har inte en aning om vad kultur betyder. Han kan säkert återgå till ABF som cirkelledare i knyppling. (E.H., Malmö)

–Bengt Göransson följer totalitarismens traditioner. Han är frihetens och den mänskliga anständigheters farligaste fiende i vårt land. (C.H., Linköping)

På kornet

Några av våra läsare har sammanfattat sina omdömen på ett sätt som gör det värt att citera helheten:

–Sten är falsk. Birgitta okunnig. Roine fosterlandsförrädare. (N.S., Linköping)

–Utbildningsministern fördärvar svensk ungdom och dess lärarkår, justitieministern verkar rädd att straffa brottslingar och utrikesministern äventyrar vår neutralitet, vårt anseende och svensk trovärdighet över huvud taget. (B.Å., Malmö)

–Roine Carlsson, Birgitta Dahl och Laila Freivalds. Deras politik utgör ett hot mot vår säkerhet, den yttre genom ett försvagat försvar, miljön genom en försämrad miljö och den inre genom bristfällig rättsvård. (C.H., Stocksund)

Plats	Namn	Andel av rösterna
1.	Sten Andersson	57%
2.	Birgitta Dahl	55%
3.	Roine Carlsson	45%
4.	Georg Andersson	20%
5.	Maj-Lis Lööv	16%
6.	Lena Hjelm-Wallén	14%
7.	Laila Freivalds	14%
8.	Kjell-Olof Feldt	13%
9.	Bengt Lindqvist	12%
10.	Bengt Göransson	10%
11.	Göran Persson	7%
12.	Ulf Lönnqvist	5%
13.	Mats Hellström	4%
14.	Sven Hulterström	2%

–Sten Andersson är den värste skojaren, Roine Carlsson den värst inkompetente och Lena Hjelm-Wallén mest inhuman i sin verksamhets resultat. (E.B., Göteborg)

–Birgitta Dahl, Roine Carlsson och Mats Hellström är okunniga och besitter inte ens fundamentala kunskaper om det de sysslar med. Det leder till fördärv för vårt land. (G.H., Ystad)

–Birgitta Dahl, som för en helt orealistisk miljöpolitik och Bengt Lindqvist och –Göran Persson, som bäge för en behård socialistisk politik. (G.L., Stockholm)

–Roine Carlsson, Birgitta Dahl och Lena Hjelm-Wallén underminerar systematiskt Sveriges framtid. (S.S., Stockholm)

–Sten Andersson, Birgitta Dahl och Roine Carlsson äventyrar Sveriges säkerhet, ekonomi, framtid och anseende i större utsträckning än de andra ministrarna (L.W., Söderhamn)

–Roine Carlsson, Ulf Lönnqvist och Laila Freivalds är "nickedockor" som styrs av respektive departementens gamla ideologier, utan att visa några egna nya grepp. De tycks leva kvar i 70-talet. (E.S., Huskvarna)

–Dom är vad dom är: Sk-tpack! (E.A., Trollhättan)

–Det vore på tiden att yrkeskunskaper och meriter värderades högre än partipolitiska. (J.R., Eslöv)

En mer organisatorisk – och kanske inte så personlig – syn ges i följande kommentar:

–Följande ministrar bör sparkas med förtur: Invandrarministern, för en så'n ska vi inte ha nå'n. Biståndsministern, för en så'n ska vi inte ha nå'n. Kulturministern, för en så'n bör vi inte ha i det här landet just nu. (A.H., Malung)

Efter apartheid

Leon Louw är chef för *Free Enterprise Foundation* i Sydafrika, en stark intellektuell kraft som slår mot den starka statsmakten i Sydafrika. Louw och hans fru Frances Kendall Louw skrev tillsammans boken *Efter apartheid* (på svenska utgiven av Timbro), som blivit den genom tiderna mest sålda icke skönlitterära boken i Sydafrika!

Efter apartheid beskriver apartheidsystemets utveckling och visar hur apartheid är ett vapen som förstör marknadskrafterna. Paret erbjuder en politisk lösning som innebär att apartheid avskaffas och ersätts av ett system som skulle förhindra alla Sydafrikas etniska grupper att politiskt dominera någon annan.

(Fortsättning från föregående nummer.)

Du menar att säkerhetsåtgärderna och militariseringen motiveras med antikommunism, inte av motstånd mot apartheid.

–Just det. Samtidigt som regeringen försöker strypa viss information så stoppar den inte vårt arbete. Människor i Väst kan tycka att det är märkligt att vår bok, som definitivt är emot den nuvarande regimen och som vill avskaffa hela systemet ändå kan ac

cepteras. Anledningen är att regeringen vet att vi inte är kommunister och att de i själva verket betraktar oss som allierade i kampen mot kommunismen. Och de t o m uppmuntrar vårt arbete – de har skickat ut en video om vår bok till ambassaderna runt om i världen.

Det förklarar också varför den omfattande säkerhetsverksamheten med brott mot

de mänskliga rättigheterna pågår samtidigt med en omfattande privatisering. Statens tillgångar säljs ut till den privata sektorn. Ekonomin avregleras, också den svarta ekonomin. Regeringen styr mot privatisering och avreglering vilket ju kan låta underligt med tanke på militariseringen. (Frances)

Utsikten liten att regimen störtas

Innebär regeringens kontroll över media att den information ni får i landet begränsas innehållsmässigt eller kvalitativt?

–Ja, det gör den. Ingen rapportering om oroligheterna tillåts i tidningarna. Bara i radion, där man kan få höra att exempelvis två människor dödats i oroligheter, det är allt. På TV rapporteras ingenting. Den genomsnittlige sydafrikanen vet därför inte vad som händer i de svarta städerna och den politiserade svarta ungdomens inställning. Oss berör det inte, eftersom vi själva ger oss ut i de svarta områdena för att tala med dem. Men den vanlige sydafrikanen har ingen aning om vad som händer. (F)

Är restriktionerna kortsynta eller fungerar de verkligen på avsett sätt för regeringen?

–Både och. Det finns ingen tvekan om att undantagstillståndet har minskat våldet. Många färre dör. Det är inte så mycket våld i de svarta områdena längre. Och jag vet inte någon som inte vill tillskriva det förhållandet att pressen inte

längre får rapportera, att människor inte får samlas. Och jag kan ju själv inte tycka annat än att det är bra att man hindrar folk från att dödas och mördas i kravaller och våldsamheter.

Men det är negativt i den meningen att man genom att dölja ett verkligt problem minskar de vitas medvetande om de svartas utsatta ställning och deras vrede över den, åtgärderna har bromsat rörelsen i riktning mot grundläggande reformer. Det verkar inte så akut längre. (F)

Vilka är möjligheterna att den sydafrikanska

Leon Louws och Frances Kendalls bok *'Efter apartheid'* har märkligt nog fått stöd av Winnie Mandela.

ka regeringen störtas med våld, antingen internt eller med hjälp av frontstaterna, Angola och Mozambique?

–Jag tror att de flesta analytikerna som är

insatta i sydafrikanska förhållanden anser att utsikten att regimen störtas med våld är liten. Det håller också medlemmar i de revolutionära grupper jag talat med, med om. De ser saken långsiktigt. Den nuvarande regimen har en stark armé, en stark polis, många informatörer som skvallrar om vad revolutionärerna planerar.

Och den nuvarande regimen kan inte jämföras med någon annan i Afrika, helt enkelt eftersom Sydafrika är det enda landet söder om Sahara där en stor del av befolkningen inte är svart. Så tanken att regimen i Sydafrika kan störtas bara för att Ian Smith störtades i Rhodesia är feltänkt.

Det enda sättet att bli av med det nuvarande systemet är att utveckla något som är acceptabelt för den nuvarande regimen, för ANC och för Buthulezis grupp. Dessa tre är de viktigaste aktörerna på den politiska scenen i Sydafrika. Regeringen kommer att sitta kvar tills någon övertalar den att införa ett nytt system. ANC kommer att finnas kvar som en konfliktkälla tills någon övertalar dem att delta i ett nytt system. Och om det nya systemet skulle vara oacceptabelt för Zulu-folket och Buthulezi så skulle det bara skapa nya konflikter. (Leon)

Mer öppet för reform

I valen på senare tid har de högerorienterade grupperna vunnit stöd. Betyder det stopp för reformer?*

–Det som egentligen hänt i Sydafrika är att hela det politiska spektret har förflyttats åt vänster*. Sydafrika är mer öppet för reform. I Sydafrika betyder vänster reform och höger nej till reform. Regeringen har förklarat att den är anhängare av en icke-rasistisk demokrati. Den vill egentligen inte ha apartheid, och den har sagt det öppet. Den har vunnit valet på ett program som innebär reform och verklig maktindelning.

Högerns röstvinster bestod av Nationalistpartiets anhängare som sade att om vi ger de svarta rösträtt så förlorar vi vår identitet som afrikander. Och den gruppen kan inte tänka sig reformer. Det var de som bildade det konservativa partiet. Det ökar

sitt stöd, till en del på grund av den fruktan för kommunistiskt maktövertagande som regeringen har bidragit till att skapa.

Idag utkämpas den politiska striden i Sydafrika mellan Nationalistpartiet och det konservativa partiet. De konservativa vill dela landet i ett afrikander-land för de vita och en restdel. De klarar sig bra och får en hel del stöd. Men regeringen har vunnit majoritet för sin reformpolitik och de måste sätta sina planer i verket för att behålla sin

"Regeringen har förklarat att den är anhängare av en icke-rasistisk demokrati. Den vill egentligen inte ha apartheid, och den har sagt det öppet."

nya maktbas, som till stor del vunnits från de traditionella engelsktalande vänstergupperna. (F)

Sovjet är ett hemlandssystem

Winnie Mandela stödde er bok. Vem är hon och vilken politisk linje företräder hon?

–Winnie Mandela har nog inte haft någon klar uppfattning om Sydafrika efter apartheid – och i det avseendet är hon som de flesta andra sydafrikaner. Vad som förvånade många när det gällde hennes stöd till vår bok är att boken klart uttalar sig för marknadsekonomi. Människor har antagit att hon skulle vara emot marknadsekonomi. Vi frågade henne själv om saken och

hon svarade med frågan: Varför tror folk att jag skulle vara röd? (L)

Men hon har citerats i Pravda, där hon säger att den sovjetiska regimen är en symbol för hopp bland de förtryckta folk- en runt om i världen.

–Jag känner väl till detta och andra svartas tankar om den sovjetiska regimen som en modell. Ironin i detta är att Sovjet ju är ett hemlands-system. Lenin var i praktiken den mest framgångsrike någonsin när det

gäller att förverkliga apartheid, även om han kallade det för nationalitetspolitik. Sovjet är indelat i hemländer som kallas för republiker. Jag tror inte att hon egentligen förstår hur det sovjetiska systemet fungerar. (L)

–Det enda sättet som vi kan bedöma Winnie Mandela på är genom hur hon har samverkat med oss. Hon har gett vår bok sitt reservationslösa stöd. Hon har varit särdeles uppmuntrande och spridit sammandrag bland de ungdomar, som hon arbetar tillsammans med i Soweto. Hon har inte avvikit från sitt stöd. Jag vill tillägga att hon är mycket karismatisk. Charmig, varm, utåtriktad som person. Hon är en särdeles stor personlighet. (F)

Kan ni kort kommentera Indaba i Natal?

–Indaba var mycket viktig. I Natal samlades representanter från olika politiska partier, från industri och jordbruk osv. Man försökte gemensamt

utarbete en författning för provinsen Natal, som är den minsta av Sydafrikas fyra provinser. I Natal bor de mest moderata svarta, främst zuluier, och de mest liberala vita. Därför borde det finnas möjlighet att komma överens.

Man föreslog ett styre i Natal grundat på två kamrar. En etnisk och en representativ. Att man kunde träffas och resonera var viktigt och fick sydafrikanerna att inse att vi inte måste ha samma system i hela landet. Men Indaba fick aldrig stöd av de radikala svarta. De tog avstånd från samtalet från början. (F)

Hur reagerade regeringen?

–Nationalistpartiet deltog inte heller, men

man hade observatörer. Regeringen har försökt undvika frågan. Jag har frågat regeringens talesmän varför de inte ordnar med en folkomröstning, och deras svar är att de skulle skrämja bort sina väljare, eftersom Indaba av det konservativa partiet kan framställas som en kapitulation inför den svarta majoriteten. (F)

Sanktioner är skadliga, men inte dödliga

Många i Väst anser att sanktioner och investeringsstopp kan hjälpa de svarta i Sydafrika att få demokratiska rättigheter. Vad anser ni om det?

–Det är helt och hållet orealistiskt. Sanktioner är tullar som läggs på handeln av någon annan än den egna regeringen. Utförsäljning av investeringar är valutakontroll som införs av någon annan än den egna regeringen. Tullar och valutareglering är dåligt för ekonomin på lång sikt och de har mig veterligen aldrig bidragit till att störta någon regering. Det enda de får till följd är höjda priser för internationell handel och internationella kapitalflöden. De är skadliga, men inte dödliga. (L)

*I sydafrikansk politisk terminologi används ordet höger och konservativ om en

apartheidanhängare och vänster om en reformanhängare. En Contra-läsare känner sig säkerligen förvirrad över att socialisterna kallas höger och anti-socialisterna vänster, men sådant är språkbruket i Sydafrika. (Red.) □

Reprinted with the permission, from the July 1988 issue of Reason magazine. Copyright by the Reason Foundation, 2716 Ocean Park Blvd, Suite 1062, Santa Monica, CA USA 90405.

SAFs ordförande:

Ta från politikerna och ge tillbaka till medborgarna!

Det är sällan någon i det svenska etablissemanget ger uttryck för systemkritik; få sträcker sig längre än till att angripa enstaka symptom i det svenska samhället.

En som gjorde det med besked och gav sig på den ena heliga kon efter den andra var SAFs ordförande Ulf Laurin, när han talade i Globen den 4 oktober förra året. Pressen ägnade evenemanget några förströdda rader dagen därpå. I bästa fall berättade man att mer än 15 000 människor lyssnade på Laurin. Men nästan ingen refererade det centrala i ett lysande programtal.

Contra vill ge sina läsare mer. Här kommer därför ett fylligt ordagrant utdrag ur Ulf Laurins recept för ett bättre Sverige.

–Vi känner oro över vart Sverige är på väg. Över den tilltagande socialiseringen. Socialismen har ingenting att erbjuda mer än ofrihet, vanmakt, slöseri och förlorade möjligheter. I öst har det socialistiska systemet lett till den värsta rovdriften på miljön och naturtillgångar i mänsklig-hetens historia

Och låt mig säga en sak, inte som SAF-ordförande och inte

som företrädare för Fjärde oktober, utan en starkt personlig åsikt:

Sverige har få internationella uppgifter viktigare än denna; nämligen att göra vad vi kan för att hindra den enorma miljöförstörelsen som pågår i våra närmaste grannländer i östblocket.

Inte för att stöd till andra länders insatser på något sätt minskar vårt ansvar för miljöinsat-

ser i vårt eget land. Men varje insats där miljön är som sämst, är också en insats där resultatet blir som störst.

Det är ingen slump att miljöförstörelsen är som störst i planekonomier. Det finns ett oupplösligt samband mellan ägande och ägandets ansvar.

De som säger att vi borde tumma på marknadsekonomin för miljöns skull, borde rikta blicken österut. Där kan de lära sig att vi behöver fri företagsamhet och personligt ägande, inte minst för miljöns skull...

Vi är européer

–Vi tycker att Sverige ska öppna sig mot Europa och mot världen. Inget land i världen är så industriellt beroende av omvärlden som Sverige. Frihandel och öppenhet mot omvärlden har varit en förutsättning för Sveriges välstånd. Och det är en förutsättning för att vi ska behålla välståndet.

Men det är inte det enda skälet för att vi känner starkt för att

öppna Sverige ännu mer mot Europa. Om nationsgränserna blir mindre viktiga och kunskap, människor, kapital och företag får röra sig fritt över gränserna, då knyts starka band.

I det har Sverige en roll att spela. En aktiv roll. Vi ska inte bara vara åskådare på norra ståplatsläktaren. Vi är européer.

Sänk skatterna!

–Vi tycker att skatterna måste bli lägre. Den ekonomiska utvecklingen kräver det, men det är inte huvudsäket. Skälet är att ingen kan stå rustad att hjälpa andra och ta ansvar för det gemensamma om man berövas möjligheten att ta ansvar för sig själv.

Vi tycker att tvångssparandet är ett synnerligen dumt påfund. Det är en dålig konjunkturpolitik, men det är inte huvudsäket. Skälet är att tvångssparandet är orättvist. Inte minst mot alla de äldre som efter många års hårt beskattat arbete och sparande borde få spendera sina

pengar efter eget huvud.

Och tvångssparandet är omoraliskt. Tänk om skattebetalarna uppförde sig mot staten som staten mot dem. Om de skulle ringa till regeringen och sagt: "Jag behöver mina pengar just nu, så jag håller inne med min skatt i tre år. Jag kallar det tillfälligt skattesparande". Vad hade ni svarat på det, Kjell-Olof Feldt och Olof Johansson?

Personligt ägande ger trygghet

-Vi tycker att ägandet ska vara personligt, men det är inte huvudskalet. Skälet är att det personliga ägandet ger trygghet och frihet. Det som någon äger är någon också rädd om. Ingen skulle komma på tanken att vandalisera sitt eget hus. Men det kollektivt ägda far illa, för ägaren är anonym.

Vi tycker att den ofantliga sektorn ska bli mindre. Den kostar mer än vi har råd med, men det är inte huvudskalet. Skälet är att det offentliga har tagit på sig uppgifter som det inte har att göra med och som andra sköter bättre.

Kanske är det just detta som är värst av allt. Värre och viktigare än allt det som siffror och tabeller kan bevisa:

Vi får lära oss att allt som är viktigt är någon annans ansvar. Staten och kommunens. När det handlar om att välja en ny bil eller två i affären är vi betrodna. Men inte när det handlar om barnens omsorg och utbildning, den egna vården när vi är sjuka och hur vi ska få hjälp på äldre dar.

Visst är det ganska märkligt!

Någon kanske tror att vi som förespråkar marknadsekonomi triumferar, och säger "vad var det vi sa", när vi ser sönderfallet i det offentliga Sverige. Ingenting kan vara mera fel. Vi lider och plågas av nyheterna om hur folk far illa i vården, hur skolor stängs och hur föräldrar stångar sina pannor blodiga för att ge sina barn omsorg som

fungerar.

Även vi som arbetar i den privata sektorn tycker att dessa områden hör till livets viktigaste. Just därför är det så tragiskt att dessa områden och de som jobbar med dem, ska utsättas för monopol och planekonomi.

Där, mer än på något annat område, borde vi släppa loss allt det skapande och den lyhördhet för människors individuella önskemål, som bara fri företagsamhet kan åstadkomma. Ge

Vi lider och plågas av nyheterna om hur folk far illa i vården, hur skolor stängs, säger SAF-ordföranden Ulf Laurin.

oss chansen, och vi ska visa resultat. På köpet får vi statliga myndigheter som fungerar. I stället för myndigheter som bara kommandera...

Sprid statens och kommunens tillgångar till folket!

-Vi pekar på fel. Vi varnar för faror. Men vi vill också visa på det som är rätt och peka på möjligheter.

Det går att genomföra en skattereform som ger sänkt skatt för alla. Det är klok fördelningspolitik. Inte dagens fördelningspolitik. Den som tar från vissa

medborgare för att ge till andra. Sänkt skatt för alla innebär att vi tar från politikerna och ger tillbaka till medborgarna som tjänat ihop pengarna. Det är fördelningspolitik - sund fördelningspolitik.

Det går att genomföra en rejäl skattesänkning för alla och envar. Det går att göra någonting åt att Sverige håller på att bli det mest frånvarande landet i världen. Det går att införa arbetstider som accepterar att

arna. Och ingen skulle längre kunna misstänka att "allmännytta" egentligen betyder att dra nytta av allmänheten.

Det går att sälja ut statliga företag. 100 miljarder i ägande kan på så sätt spridas från staten till medborgarna.

Tillsammans innebär dessa insatser att ägande, i detta fallet för 400 miljarder, överförs till mängder av familjer. Det skulle vara den största spridningen av ägandet som någonsin gjorts. Och den borde börja redan i morgon dag.

Släpp loss företagen

-Det går att göra Sverige till landet med de blomstrande småföretagen. Företagande är inte alltid liktydigt med aktiebolag och många anställda. Utan alla aktiva fåmansföretag kommer varken den fria företagsamheten eller välförhållandet att överleva.

Det går, och det är nödvändigt, att få politiker och makt-havare att inse detta. Och det är nödvändigt att få ett skattesystem som gör Sverige till de blomstrande familjeföretagens och fåmansföretagens land. Släpp loss företagen, skall vi få se på andra bullar.

Allt det här går att genomföra. Men det kräver en annan inställning än det rådande. Vi måste sluta bemöta varje idé med frågan "vem förlorar, vem vinner och vem drabbas" och börja fråga "hur kan alla vinna". Vi måste sluta stämpla folk i pannan, placera dem i fack och gräva skyttegravar mellan facken.

Jag har fått kritik för att jag envisas med att tala om medarbetare i stället för arbetare och tjänstemän. Men jag tänker fortsätta med det.

För jag tror att vi måste börja betrakta varandra just som medarbetare, medmänniskor och vuxna, förståndiga och kapabla medborgare. Vi behöver mindre förmynderi! □

BREV TILL CONTRA

Tyck till Du också – om åsikter som framförts i *Contra*, om skattereformen, om glasnost, om försvaret, om Carlsson och Gorbatsjov.

Antisemitismen dog inte med Hitler

Dietmar Kröhnert anknuter i en insändare i *Contra* 7/1989 till min recension av boken *Född skyldig* i *Contra* 5/1989, varvid han på nytt ger publicitet åt sin lidelsefulla bekännelse till den s k kollektiva skulden.

Jag har inte för avsikt att ta en diskussion i skuldfrågan den här gången, men jag vill fästa uppmärksamheten på en passus i hans insändare, där han säger att det är "vår plikt att ta itu med det förgångna och ta ansvar för det, så att det aldrig upprepas igen". Man undrar genast om han har stirrat sig så blind på det förflutna att han inte märker de ytterst allvarliga yttringar av antisemitism som förekommer i våra dagar. Eller menar han att det bara är jedeförföljelser i form av koncentrationsläger och gaskamrar som räknas? Varken jedeförföljelserna eller antisemitismen upphörde i och med att Hitler dog.

Staten Israels bildande 1948 kan sägas ha inneburit en delvis ny inriktning i förföljelsen av det judiska folket, vilken nu går ut på att utplåna den judiska nationen.

Terrorn mot Israel består inte av spontana enskilda aktioner, utan den är satt i system av PLO, vars mål är att utplåna staten Israel.

Sedan december månad 1987 pågår upplopp i Israel, den s k intifadan, vid vilka palestinier attackerar israeliska soldater med bl a sten och brandbomber. Upploppen är planerade och dirigerade av PLO, som hänsynslöst skickar fram barn, kvinnor och äldre i främsta ledet för att möta de israeliska soldaterna.

I svenska media, som till övervägande del är antiisraelisk, ges en falsk bild av dessa upplopp. De israeliska soldaterna utmålas som barbarer som skjuter på värmlösa kvinnor och barn.

Ett otäck och skrämmande inslag är Radio Islam i Stockholm, som under flera år fått härja i etern. Ansvarige utgivaren Ahmed Rami befanns emellertid skyldig till hets mot folkgrupp och dömdes av tingsrätten till sex månaders fängelse. Hi-

storieprofessor Jörgen Weibull, som kallats som vittne, kunde konstatera att det som sägs i Radio Islam överensstämmer med texterna i *Mein Kampf* och *Der Stürmer*. "Judarna dominerar filmvärlden, de är sexualbesatta och perversa, koscherslakten är en akt med sexuella övertoner och gör rabbinen upphetsad" är prov på uttalanden som Rami gjort.

När det gäller den svenska socialdemokratiska regeringens hållning gentemot Israel, så har vi många belegg för att den hellre tar parti för PLO än för Israel. Samma förhållande gäller för det socialdemokratiska partiet och SSU. SSU-kongressen 1978 röstade igenom ett förslag som innebär att Israel inte skall ha rätt att existera som självständig nation. Sten Andersson hindrade 1982 det israeliska arbetarpartiet från att delta i förstamaj-demonstrationen i Stockholm.

Vid två tillfällen har PLO-ledaren Yasir Arafat gjort officiella besök i Sverige, och han har därvid mottagits med stora hedersbetygelser. Vid det senare tillfället besökte Arafat Sverige på personlig inbjudan av Sten Andersson, vilken därigenom ville framstå som den store fredsstiftaren, men i själva verket gjorde Sten Andersson ett slag i ansiktet på alla israeler. Sten Andersson avböjde också att delta i jubileumsfirandet i samband med staten Israels 40-årsdag.

Sten Andersson har, som vi här har sett, upprepar gånger gett uttryck för en klar antiisraelisk hållning, en hållning som otvivelaktigt visar spår av antisemitism. Det gör att han måste anses vara en svår belastning för svensk utrikespolitik.

Vad som här har framförts om antisemitism är i grund och botten ingenting annat än utslag av samma antisemitism som en gång drev Hitler att sätta sin utrotningsplan i verket. Det finns som synes all anledning att uppmärksamma den i hög grad påtagliga antisemitism som förekommer i våra dagar, och vars yttersta konsekvens blir, om inte de antiisraeliska krafterna stoppas, ett förintande av Israel.

Tyskland utgör inte längre något hot mot

det judiska folket, dock måste detta sägas med en viss reservation för Östtyskland. Det stora hotet mot Israel utgörs idag av Sovjetunionen, som i sitt ideologiska system har grundläggande drag av antisemitism och kristendomsfientlighet.

Vad det tyska folket beträffar, så är det inte mer antisemitiskt än andra folk, och därför kan inte en i framtiden eventuell tysk återförening, som är baserad på demokratisk grund, uppfattas som ett hot mot Israel.

David Stavenheim

Skattereformen drabbar glesbygden!

Införandet av bensinmomsen kommer att drabba oss i glesbygden mycket hårt. Själv pendlar jag varje arbetsdag 11 mil till och från jobbet. Prishöjningen på 1,50 kr per liter bensin betyder för mig att mina resekostnader ökar med 4 000 kronor per år! Några alternativ i form av kollektivtrafik står inte till buds.

Bensinskatt höjningen kommer också att drabba turistnäringen här uppe, inte minst de satsningar som gjorts i moderna skidanläggningar. Allt fler bilturister kommer att tveka inför de långa avstånden och välja mer närliggande turistmål i Syd- och Mellansverige.

Att bila från Stockholm till Norrbotten och tillbaka kommer att bli omkring 500:- dyrare. Att dessutom hotellrum och restaurangbesök blir dyrare på grund av höjningen av hotell- och restaurangmomsen gör inte saken bättre. SJs höjningar av biljettpriserna verkar i samma riktning.

Höjningen av skatten på eldningsolja drabbar oss i Norr- och Västerbotten hårdast. Vi har det käreaste klimatet och den längsta eldningssäsongen.

Till allt detta kommer höjning av villabeskattningen, minskning av räntebelåningen, ökade avgifter för sopor och vatten, kommunalskatt höjningar mm mm.

Socialdemokraterna har haft ett starkt fäste här uppe. Liket skidåkarna i våra slalombäckar har de lyckats slingra igenom sin politik. Men när skattereformens alla delar står klara för envar lär det nog bli störtlopp i stället för slalom – ända ner i botten på opinionskurvorna.

Birger Wallgren, Nattavaara.

BOK-NYTT

Från lojalism till rysshät

Boken är en samling historiska essäer som kartlägger idéströmningarna i Finland under det ryska väldet och den närmaste tiden därefter.

Under 1800-talet spirade nationalismen i Europa, och i många länder fick den en radikal prägel. Revolutioner och uppror ägde rum i bl a Ungern och Polen, då man med våld försökte driva bort de främmande härskarna. På mångt håll fick nationalismen en aggressiv och expansionistisk inriktning. I Finland blev dock det nationella uppvaknandet en lugn och fredlig företeelse. Runeberg och andra ledargestalter lotsade folket till en fosterlandskärlek som inte vände sig mot andra eller krävde blodig befrielsekamp. Troheten mot den ryske kejsaren (i Finland bar han titeln storfurste) var en självklarhet. Det var först mot slutet av seklet, när Finland började förryskas, som tanken på ett fullständigt lösgörande från Ryssland gjorde sig gällande.

Men inte heller under frihetskampen förekom något rysshät. Författaren anför, som bevis på det goda förhållandet mellan finnar och ryssar, den omfattande emigrationen till Petersburg, ryska soldaternas giftermål med finska flickor, finnar som tog värvning i den ryska armén, frånvaron av antirysk litteratur m m.

Aversionen mot det ryska folket uppstod först under 1920-talet, men vann mycket snart stor spridning i extrema kretsar. AKS (Akademiska Karelsällskapet) var en fascistisk rörelse som helt ställde sig bakom dessa idéer. Den agiterade

för ett erövringskrig mot Ryssland, och gav ut litteratur med rabiat ryssfientlig propaganda. Man framställde det ryska folket som lågtstående och avskyvärt, och tillskrev kommunismens seger folkets fördärliga egenskaper. I en broschyr hette det: "Död åt ryssarna, de må vara av vilken färg som helst...hata dem såsom man hatar i blodshat!"

I AKS verkade ett hemligt brödräfförbund som kallades Hatets bröder, vars stora mål var att "sprida rysshätet bland vårt folk". Medlem i detta sällskap blev man genom att svära att evigt hata "ryssen". Medlemskap var en uttrycklig förutsättning för att bli uppställd som kandidat i AKS' styrelse. 1925 lyckades AKS vinna majoritet i studentkårsvalet vid Helsingfors universitet, vilket visar att propagandan var framgångsrik på vissa håll.

Författaren argumenterar väl för sin stora tes att finländare och ryssar sedan urminnes tider levat i ett gott grannförhållande, och att den negativa inställningen till grannlandet dök upp som gubben i lådan efter frihetskriget. Han undersökningar är noggranna och utförliga.

Den bild han målar upp torde dock vara en hel del idealiserad. De ständiga krigen mellan Sverige och Ryssland kan knappast ha undgått att sätta sina spår i folks uppfattning om grannlandet, även om krigen – vilket Klinge framhåller – var långt ifrån så förödande som dagens krig. Sådana erfarenheter glöms inte på en generation. I min hembygd kunde man för drygt ett sekel sedan uppteckna berättelser om ryssarnas framfart i Österbotten under Stora nordiska kriget (början av 1700-talet)

samt kriget 1808–1809. De handlade om hur ryssarna plundrade bondgårdar och kyrkor, och rövade småbarn från deras föräldrar för att föra dem i fångenskap till Ryssland.

Även om man kan ha vissa invändningar, bör de argument som Klinge framför beaktas då man bedömer relationerna mellan finnar och ryssar i gången tid. Boken är utan tvivel läsbar.

Joakim Förars

Matti Klinge; *Från lojalism till rysshät*. Ordfronts förlag, 1988. ISBN 91-7324-318-3

Det kapitalistiska alternativet

Värdeteori. Marknadsmislyckanden. Konjunkturcykeln. Frihet och marknad. Dessa intresseväckande kapitelrubriker är

blott några exempel hämtade ur Shands bok, som behandlar – ur subjektivistisk synvinkel – såväl mikroteori som makroteori. Shand drar slutsatsen att enskilda individers handlingar är helt oförutsägbara. Han misstror

följdaktligen allt vad ekonomiska metoder heter. Boken bör vara intressant som ekonomihistoria, särskilt beträffande monetarister och neoklassiker. I dagens läge intresserar åter Keynes, varför skriften egentligen kommer lite sent.

Boken skildrar en avvikande syn på den ekonomiska vetenskapens mål och medel, det som representerar vad som fått namnet den neo-österrikska skolan, vilken grundlades för cirka hundra år sedan, men som länge haft en undanskymd position. I våra dagar har neo-österrikskt ekonomiskt tänkande emellertid fått allt fler anhängare. Den som vill bekanta sig med skolans tankegångar har mycket att hämta ur Shands bok. Författaren ger koncisa, belysande anknytningar från Platon till Hayek. Det är naturligt att Hayek är den som idag intresserar mest.

Hayeks grundläggande tes är att utbud skapar efterfrågan, och att detta är en sinnebild för framsteg och utveckling. Under efterkrigstiden har Hayek framstått som något anti-kverad. Numera är det annorlunda. Hayek fick ekonomipriset till Nobels minne 1974.

Den neo-österrikska skolan vinner nu terräng. *Det kapitalistiska alternativet* sammanfattar de neo-österrikska idéerna. Förhoppningsvis kan Shands bidrag komma att eliminera den dogmstämpel som tidigare varit förknippad med den neo-österrikska skolans teoribyggnad.

Shands bok är ovanlig ur flera synpunkter.

Till exempel innehåller den inte ett enda diagram eller ens minsta matematiska formel. Beträffande översättningen noteras att "economics" genomgående försvenskats till ekonomi, i stället för det korrekta nationalekono-

mi. Det finns en omfattande notförteckning samt en kortfattat biografi över teorins främsta förespråkare. Avslutning görs med litteraturförteckning och personregister.

Arne Sundström

Alexander H Shand; *Det kapitalistiska alternativet: – En introduktion till neo-österrikiska skolan. Svensk förord av Erik Dahmén. Ratio 1988. ISBN 91-7568-022-X*

PLO – Fredsrörelse eller terrororganisation?

Visserligen vill de nuvarande svenska makthavarna framstå som världssamvete i många olika sammanhang. Men inte ens för FN har landets utrikesdepartement engagerat sig med sådan besatthet – som för PLO.

Man måste faktiskt göra ett tankeexperiment för att till fullo begripa utrikesminister Anderssons "medling", benämnd "fredsprocessen", med Arafat som regissör. Ponerar att Spaniens terrororganisation ETA i ord och skrift öppet deklarerat sina avsikter att förinta

Spanien. Att utplåna landets historia, traditioner, kultur och språk, samt att ändra namnet till Keltibrien – till exempel. Som ett led i dessa strävanden har ETA lyckats få kommunistblocket och andra diktaturer att i FN stämpla det nu existerande Spanien som rasistiskt och kolonialistiskt. Skulle något västland våga sig på att stödja ETAs krav? Skulle Sverige ha upplåtit "informationskontor" i Stockholm för dessa syftens uppnående? Naturligtvis inte!

Den spanska nationen skulle ansett det vara nära nog en krigsförklaring. Men när det gäller Israel – den enda verkliga demokratin i Mellanöstern – anses det vara naturligt att man under olika förevändningar arbetar för dess undergång. Anhängare för baskernas ETA får ursäktas den orättvisa jämförelsen med PLO. Baskerna tillhör urbefolkningen, och de har aldrig förespråkats Spaniens utplåning, medan PLO och palestinierna är ättlingar till Mohammeds invasionsarméer som på 600-talet kom i avsikt att erövra och omvända.

Vi har under årets lopp kunnat bevittna de olika turerna för att förvandla terroristhövdingen Arafat till "fredsängel". Än en

gång har man basunerat ut att "Arafat har erkänt Israel", och så lagt till eget önsketänkande och struntat i verkligheten bakom "erkännandet". Det är denna bluff som Stefan Dominique,

lågmlt och med stor kunskap, avslöjar i sin lilla men faktarika bok *PLO – Fredsrörelse eller terroristorganisation?*

PLOs uppgifter sitt mål vara ett "sekulariserat" Palestina för alla (som en ersättning för staten Israel), men garderar sig mot en sådan stat i paragraf tre i PLOs stadgar: "Endast det palestinskarabiska folket skall bestämma efter egen vilja och på egna villkor". Betraktar man resultatet av en opartisk undersökning, där majoriteten av palestinierna

uppgifter att de vill ha en fundamentalistisk islamstat, kan man gott ana hur sekulariseringen skall se ut...

Enligt pressmeddelanden från Stockholm har utrikesminister Andersson beordrat statsåklagare Karlmark att förtiga de inför rätta ställda arabiska terroristernas organisationstillhörighet. Han vill undvika att Arafat misskrediteras.

Själv förtiger Andersson det viktigaste: Inte ett ord, inte ens ett kommatecken, har PLO ändrat i grundstadgan som förordar Israels utplåning och ersättning med en tjugotredje arabstat. Juridiskt gäller enbart det som skriftligen är dokumenterat. Men Andersson nöjer sig med sin gode vän Arafats ord...

Det är obegripligt att man nu med facit i handen vill återupprepa Chamberlains bedrift. Denne offrade Tjeckoslovakien till Nazityskland för ett papper med "fred i vår tid". Andersson begär inte ens något papper, nu när han står i begrepp att offra Israel.

Marek Zyto

Stefan Dominique; *PLO. Fredsrörelse eller terrororganisation? Salt & Ljus. ISBN 91-86076-57-4*

CONTRA 2 1990

I kommande Contra finner Du Tommy Hanssons tredje artikel om Sydkorea. Tommy Hansson återkommer också med ett färskt reportage från Taiwan. Vidare finner Du – bland mycket annat – ett inlägg skrivet av vicepresident Dan Quale, och den sedan länge den utlovade artikeln om strålbehandlade livsmedel.

...kommer i april